

บทนำ

คุณนาถฤดีเดินช้าๆ ไปตามโถงทางเดิน เธอเป็นสุภาพสตรีสูงวัยที่ยังคงความสวยงามแม้อายุจะล่วงเข้าวัยหกสิบปีเศษแล้วก็ตาม แต่ก็ยังคงอ่อนเยาว์กว่าอายุจริงเป็นสิบปี ร่างระหง หลังเหยียดตรง ท่วงท่าสง่างามทุกอย่างก้าวสมกับฐานะภรรยานายพล ทำทางสง่างามนั้นยังคงอยู่จนกระทั่งเธอมาหยุดที่หน้าห้องหนึ่ง

สถานที่นี้คือโครงการคอนโดกลางเมืองหลวง ที่พักอาศัยสำหรับลูกค้ำระดับกลางค่อนข้างไปทางบนๆ ติดรถไฟฟ้าและการคมนาคมอื่นๆ ที่สะดวกสบาย เป็นทำเลที่ดีเหมาะแก่การลงทุนอสังหาริมทรัพย์

แน่นอนละ ด้วยความสามารถของเจ้าของห้องพัก ย่อมสามารถหาที่แก๊งกำไรได้มากมายต่อยอดทรัพย์สินจนร่ำรวยเกือบจะเกินพี่น้องคนอื่นๆ อยู่แล้ว เพียงแต่...

คุณนาถฤดีสูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ ปลุกปลอบกำลังใจให้ตัวเอง ขณะหยิบกุญแจออกมาจากกระเป๋าแบรนด์เนมราคาแพง สีหน้าหญิงสูงวัยมีความห้วนไหวน้อยยามค่อยๆ ไขกุญแจเปิดห้อง และยังต้องหลับตาลง

สุดลมหายใจลึกยาวอีกหลายทีกว่าที่จะทำใจเปิดประตูบานนั้นออกกว้าง
แม้จะทำใจไว้แล้ว แต่ก็ไม่วายจะชะงักไปเมื่อเห็นสภาพภายในห้องนั้น
หลังจากหยุดยืนอยู่ครู่ใหญ่ เธอก็ก้าวเข้าไปช้าๆ ท่วงท่าระมัดระวังราวกับ
เป็นเจ้าของที่ตำรวจกำลังเข้าไปในสถานที่เกิดเหตุ และต้องระวังไม่ให้ตัวเอง
ไปแตะต้องเคลื่อนย้ายหรือทำลายหลักฐานใดๆ ในนั้น

ภายในห้องทุกตารางนิ้วเต็มไปด้วยข้าวของระเกะระกะไปหมด ไม่ว่าจะ
จะเป็นเอกสารต่างๆ ทั้งเป็นปึก ทั้งอยู่ในลังกระดาษ มีบางส่วนที่รู้จากกอง
มาปะไว้กับผนัง ทำเหมือนพื้นไม้ที่ตรงนั้นเป็นกระดานแสดงงานชิ้นหนึ่งที่มี
ทั้งโพสต์-อิตและปากกามาร์กเกอร์หลายสีขีดวงเลอะเทอะไปหมด
คุณนาถฤดีแอบจดไว้หัวใจ เธอจะซื้อกระดานไวต์บอร์ดให้... ลักโหล
หนึ่ง!

ยังดีหน่อยที่ในครัวไม่เลอะเทอะมากนัก มีเพียงแก้วกาแฟและแก้วน้ำ
ดื่มหลายใบอยู่ในอ่างล้างจาน กับจานอาหารไม่กี่ใบที่ไม่ได้ประกอบอะไรรัง
ไม่มิกลิ้นไม่พึงประสงค์หรือสภาพไม่น่าดูจนน่าสะอิดสะเอียนอะไร นอกนั้น
ก็มีเสื้อผ้าสุ่มอยู่ในตะกร้าผ้าเตรียมซัก

คุณนาถฤดีกวาดมองพบว่ามีเพียงเสื้อยืดกับกางเกงยีนอยู่ในนั้น
ไม่มีเครื่องแบบที่เจ้าตัวใช้ประจำอยู่เลย นั่นหมายความว่า...

สตรีสูงวัยถอนหายใจก่อนก้าวตรงไปยังโซฟาที่มีร่างหนึ่งนอนเหยียด
ยาวอยู่บนนั้น

บนโซฟาเป็นชายหนุ่มร่างสูงใหญ่นอนคว่ำหน้าอยู่ ผมที่ไม่ได้รับการ
ตัดเล็ม ทำให้เส้นผมหยักศกเริ่มยาวเลยต้นคอดลงมาไม่เป็นรูปเป็นทรงคลุม
ทับใบหน้าที่ว่าซุกอยู่ในระหว่างสองแขนที่ไขว้ประสานกันรองอยู่ใต้หน้าผาก

“ป็น นอนท่านี่ไม่เมื่อยแยหรือลูก ทำไมไม่ลุกไปนอนในห้องนอนดิ?”
คุณนาถฤดีเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลอันเป็นเอกลักษณ์

แม้จะมีสามีเป็นทหารยศนายพลที่มีบุคลิกหัวหาญดุดัน หรือ
บรรยาการในค่ายทหารที่เธออยู่จะเต็มไปด้วยเหล่าชายฉกรรจ์ที่ดุโหดและ

พูดคุยกันด้วยเสียงตวาดเหมือนด่าทอ หรือแม้แต่บรรดาลูกชายหลายคนของเธอก็ล้วนแต่เป็นพวกโผงผาง เสียงดัง พูดคุยกันด้วยการตะโกนเป็นกิจวัตร แต่เธอยังคงรักษาความนุ่มนวลสุภาพไว้ได้อย่างเหนียวแน่น สมกับชาติตระกูลที่สั่งสมมาจากบรรพบุรุษที่เป็นขุนนางในราชสำนักยุคก่อน ซึ่ง... น่าเสียดายที่มันคงต้องมาสิ้นสุดลงที่รุ่นเธอแน่แหละ!

เพราะบรรดาทายาทของเธอกับสามีล้วนมีแต่พวกที่รับซื้อความเป็นทหารของผู้เป็นพ่อเข้าไปอย่างเข้มข้น ไม่มีใครที่มีทีท่าว่าจะสืบทอดความเป็นกุลสตรีสูงศักดิ์จากเธอไปได้เลยสักคน คิดแล้วมันน่าแค้นใจนัก

ดูเหมือนเขาจะรับรู้ได้ถึงเสียงถอนหายใจเบาๆ อย่างหนักใจของคุณหาถฤดี

คนที่นอนเหยียดยาวบนโซฟาขยับตัวลุกขึ้นมา นั่งเสยผมยาวระต้นคอที่ยุ่งเหยิงให้พ้นหน้า เผยให้เห็นใบหน้าคมเข้มของผู้ชายที่มีดวงหน้าได้รูปโหนกแก้มรับกับคิ้วคมเข้มพาดเฉียงเหนือดวงตาสองชั้นคมดุจหมึกโต้งเป็นสัน ริมฝีปากบางเข้มสนิทดูจะไม่ยอมเปิดเผยความลับใดๆ ออกมาให้ใครรู้ได้อย่างเด็ดขาด

“แม่มาตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ” ปืนหรือพืนเอกปรารถนธธามขึ้น มองมารดาที่ยังยืนตัวตรงอยู่ข้างโซฟาแล้วเขาก็เอื้อมหยิบหมอนกับกองเอกสารที่วางเต็มพื้นที่โซฟาออก เปิดที่ว่างบนโซฟาสุตรกรให้มารดาได้มีที่นั่ง

ที่จริงเขารู้สึกตัวตื่นตั้งแต่ตอนได้ยินเสียงไซประตุแล้ว หลังจากนั่งฟังและรับรู้ว่าเป็นเสียงที่เกิดจากการไขกุกุญแจห้องจากคนที่มิกุกุญแจห้องเขา ซึ่งก็มีเพียงมารดาเขาเท่านั้น เมื่อแน่ใจว่าไม่ใช่เสียงของผู้บุกรุกที่ไม่ได้รับเชิญอื่น เขาก็ปล่อยวางและแก้มหลังบอ้อยอย่างนั้นโดยหวังว่าแม่จะยอมปล่อยให้เขาไป ไม่เข้าชู้กวนใจมากนัก แต่คราวนี้ดูเหมือนว่าคุณหาถฤดีจะไม่ยอมตามใจเขา เธอไม่ได้แอบหลบกลับไปเงียบๆ เหมือนทุกครั้งที่เห็นว่าเขายุ่งอยู่

ดูเหมือนคนเป็นมารดามีเรื่องที่ต้องพูดคุยกับเขาให้ได้ และมันเป็นเรื่องที่เขาเอาได้ไม่ยากเย็นสักนิด น่าแค้นใจหนักขึ้นไปอีกที่เขาไม่อาจทำ

เฉไปได้อีกต่อไป เมื่อมารดาปักหลักตั้งท่าจะคุยเสียขนาดนี้แล้ว

คุณนาถฤตินั่งลงบนโซฟาใกล้ๆ บุตรชาย ใช้สายตาของมารดากวาดมองชายหนุ่มอย่างละเอียดอีกครั้ง ปรากฏเป็นผู้ชายตัวใหญ่ ไหล่กว้าง ร่างล่ำสันสมส่วน เขาสวมเสื้อยืดดกางเกงยีนๆ มองคล้ายชายหนุ่มทั่วไปในวัยใกล้เคียงกัน พอไม่ได้สวมเครื่องแบบทหาร เขาก็ไม่ได้ดูเคร่งเครียดจริงจังจนไม่น่าเข้าใกล้เหมือนทุกที แถมยังมีผมยาวๆ รุงรังที่เจ้าตัวไม่ได้ตัดเป็นทรงบังคับของกองทัพอีก คุณนาถฤดียกมือขึ้นเสยผมบุตรชาย

“แม่เพิ่งรู้นะเนี่ย ว่าป็นผมหยักศกขนาดนี้” คุณนาถฤดีเอ่ยยิ้มๆ ขณะใช้ปลายนิ้วพันเส้นผมที่เป็นลอนเล่นไปมา

“ป็นก็เพิ่งรู้อีกเหมือนกัน” ปรากฏเธอเอ่ยอย่างจริงจัง ต้องปล่อยให้มารดาเล่นผมของเขาไป

“เพราะทำแต่ทรงไถเกเรียนมาตั้งแต่เล็กๆ เลยนี่เนอะ” ผู้เป็นมารดาทำใจถึงความถึงความหลัง

ชีวิตในค่ายทหารที่เต็มไปด้วยระเบียบปฏิบัติ บวกกับการมีบุตรชายหลายคนและความระเบียบจัดแบบทหารของผู้เป็นพ่อ ทำให้บรรดาลูกชายถูกเลี้ยงดูมาแทบไม่ต่างกับพลทหารตัวจิ๋วๆ ที่ถูกตัดผมไถเกเรียนเห็นหนังหัวเขียวๆ สามด้านมาตั้งแต่อนุบาล ซึ่งมันทั้งสะอาด ทั้งดูได้ง่าย ทำให้พวกเด็กๆ ของบ้านเธอตั้งแต่เล็กจนโตขึ้นมาเป็นทหารตามพ่อของเขา ไม่เคยมีใครได้ไว้ผมยาวแบบนี้กันเลย

“ไม่รู้ว่ามันหยิกเหมือนใคร คุณพ่อเธอครับ” ปรากฏเธอตัดสินใจคว้ามือมารดาออกห่างจากคิระชะ เอามากุมไว้เสียเอง ไม่จั่งสงสัยว่าแม่เขาจะลูปคล่าอยู่แบบนั้นไม่ยอมปล่อยแน่

ท่าทางคุณนาถฤดีจะตั้งใจสัมผัสผมสลวยของผมลูกชาย เธอถึงขั้นแยกเส้นผมเป็นส่วน ทำท่าเหมือนจะถักเปียให้เขาเสียแล้ว

“ไม่หรอก แม่ว่าน่าจะคล้ายคุณตามากกว่านะ คุณตา ลูกก็มีผมหยักศกแบบนี้แหละ” คุณนาถฤดีบอก ยังมีความเสียดายในสายต้ามอง

เส้นผมบุตรชายไปด้วย

สายตาของมารดาทำเอาปราณธรรฐ์ลึกลับหนาวสั่นหลังวูบ ภาพจำของน้องสาวที่มักจะถูกจับมามัดผมผูกโบ ถักเปีย และทำทรงผมแบบเด็กผู้หญิงด้วยริบบิ้นหลากสีสารพัดทรงยังจำได้ติดตา ตอนนี้น้อยหน้าโตจนมารดาไม่สามารถตามไปหิวผมจัดแต่งทรงผมให้ได้แล้ว ท่าทางคุณนาถฤดีจะโหยหา...การเล่นผมลูกสาวอยู่ไม่น้อยเลย

เมื่อคุยกันเรื่องอดีตของบรรพบุรุษฝั่งมารดาก็ทำให้แม่กับลูกพลอยนึกไปถึงบ้านคุณตาหลังนั้น

ก่อนมาเป็นภรรยานายพล คุณนาถฤดีเป็นบุตรสาวคนรองของบ้านนาฎทิพา สกุลขุนนางเก่าที่มีบรรพบุรุษเป็นข้าราชการระดับสูงมาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่หก แม้ว่ายศถาบรรดาศักดิ์และเงินทองจะค่อยๆ เสื่อมถอยลงตามกาลเวลาและไร้ผู้สืบสกุลหลักไปนานแล้ว แต่สายเลือดของตระกูลที่เลี้ยงดูมาก็หล่อหลอมให้เธอมีความภาคภูมิใจและหยิ่งทะนงอยู่ไม่คลายอดีตเก่าๆ ยามเยาว์วัย เมื่อมองย้อนไปจากสายตาของคนที่ผ่านมาเวลาเกินครึ่งชีวิต มันช่างเต็มไปด้วยความสุขและโหยหาอารมณ์รัก

ภาพบ้านโบราณสมัยที่ยังมีคุณพ่อของเธอ คุณตาของเด็กพวกนี้ยังอยู่ ประทับในความทรงจำเสมอ ความผูกพันและเชื้อสายที่สืบทอดมา จะยังดำรงความคงอยู่ของบรรพบุรุษไว้ได้ตราบนานเท่านาน

ใช่! เชื้อสายต้องได้รับการสืบทอด ไม่ใช่ตกอยู่ในภาวะเสี่ยงต่อการสูญพันธุ์แบบนี้!

คุณนาถฤดีมีบุตรชายสี่คนและบุตรสาวคนสุดท้ายอีกคนหนึ่ง ทั้งหมดแต่งงานเป็นฝั่งเป็นฝากันไปหมดแล้ว ยกเว้นไว้แค่...คนเป็นแม่ปรายตามองทางบุตรชายที่อายุสามสิบแปดเข้าไปแล้วแต่ยังไม่เสดสนิหิติดนคาน...

“นี่...เป็นก็อายุไม่ใช่ใช่น้อยๆ ตั้งสามสิบแปดแล้ว เมื่อไหร่แม่จะได้รับขวัญลูกสะใภ้เสียทีล่ะหือ” คุณนาถฤดีกลับมาเข้าประเด็นได้ในที่สุด

“แม่ก็มีสะใภ้ตั้งสามคนแล้วไม่ใช่หรือไงครับ” ปรานธรเตือนเธอ

“ใช้สิ กระทั่งเจ้าบอมบ์กับปาล์มยังมีเมียกันแล้วเลย ลูกสะใภ้เมื่อไหร่จะมี” มารดาย้อนกลับมามาถามเสียงเข้ม

บอมบ์กับปาล์มเป็นฝาแฝดที่อายุอ่อนกว่าเขาสองปี ทั้งคู่ก็เป็นทหารแถมด้วยความเป็นพี่น้องอายุเท่ากันจึงกลายเป็นคู่หูที่พากันไปทำอะไรท่ามๆ ด้วยกันมาตั้งแต่เด็ก กลายเป็นคู่แสบที่คนทั้งบ้านต้องส่ายหัวให้พวกมัน แต่ใครจะคิดล่ะว่าคนอย่างพวกมันยังอุตส่าห์หาเมียได้เป็นเรื่องเป็นราวทั้งคู่เลย และจัดงานแต่งงานที่เดียวสองคู่ไปด้วยกันเมื่อปีที่แล้ว ทำให้ตอนนี้ที่บ้านเหลือประชากรที่ยังโสดเพียงเขาเท่านั้น

แถมไอ้พวกที่แต่งงานไปกันทั้งหมดนั้น ยังไม่มีใครมีหลานให้ปยุบได้ชื่นชมเลยสักคนเดียว แม้น้อยหน้า น้องสาวคนสุดท้ายตั้งแต่ต้นได้แต่งงานก่อนใครเพื่อน น้อยหน้าหรือณัฐนารา บุตรสาวคนเล็กของบ้านแต่งงานเข้าปีที่เจ็ดเข้าไปแล้ว แต่ก็ยังไม่มีทายาทมาให้มารดาเขาชื่นใจ เขาคิดว่าหากมีใครมีหลานให้แม่เขาสักคน เธอก็คงมีเรื่องวุ่นวายให้ทำจะได้ไม่ต้องมาคาดคั้นเอากับเขาแบบนี้...

ความคิดนั้นทำให้เมื่อครั้งก่อนที่คุณนาถฤดีมาเยี่ยมเขา ปรานธรก็จัดการสูมไฟยิงสปอตไลท์ไปยังน้องสาวที่แต่งงานไปกับผู้ชายตระกูลดั่งตั้งหลายปีแล้ว แต่ยังไม่มีความหวังว่าจะมีหลานให้แม่เขาอุ้ม

ปรานธรใช้เทคนิคในการพูดชักนำให้แม่เขาหันไปตั้งเป้าหมายที่น้องสาวแทนอย่างเนียนๆ จนคุณนาถฤดีถูกชักจูงโดยไม่รู้ตัว

ต้องขอบคุณพวกหลักสูตรจิตวิทยาทั้งหลายที่เขาถูกส่งไปฝึกมารวมถึงจากการหาอ่านศึกษาด้วยตัวเองในภายหลัง ทั้งจิตวิทยาสงคราม จิตวิเคราะห์ทางอาชญาวิทยา หรือกระทั่งการวิเคราะห์จิตของพวกเจ้าลัทธิที่ล้างสมองคนในคดีอาชญากรรมต่างๆ เหล่านี้มันมีจุดคลิบบางอย่างที่เมื่อจับทริกได้แล้ว ก็สามารถนำมาใช้ได้กับทุกคนแหละ

โลกนี้สำหรับเขาไม่มีอะไรที่อยู่เหนือการควบคุมได้เลย...เอ่อ เกือบ

สินะ เกือบทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี่คือสิ่งที่เขาควบคุมไว้ได้อยู่หมด ยกเว้น
ผู้บังคับบัญชาเฮงชวยนั่นไว้คน...กับ

ที่จริง...ยังมีอีกคนหนึ่งนะที่อยู่ในสถานะนั้น

คนที่เขาควบคุมไม่ได้ คือ ไม่ฟังเหตุผล แถมยังหนีหายไปไหนแล้ว
ก็ไม่รู้

ยิ่งคิด ก็ยิ่งขมวดเป็นปมโดยไม่รู้ตัว สมองเริ่มวนเวียนกลับไป
คิดถึงช่วงเวลาหนึ่งที่เคยได้อยู่ด้วยกัน

ทั้งๆ ที่เคยมีช่วงเวลาที่ดีด้วยกันแท้ๆ แต่ดูเหมือนว่ามันยังไม่ดีพอ
เธอถึง...

“ปีนจะอยู่แบบนี้ต่อไปไม่ได้” เสียงของมารดาตึงสติปราณธรีให้กลับ
มาสู่ปัจจุบัน ในห้องรับแขกที่คอนโด บนโซฟา กับมารดาที่มีสีหน้าห่วงใย
และความเด็ดเดี่ยววางประการปะปนกัน “ที่ผ่านมาแม่ปล่อยให้ปีนทำตามใจ
มาเยอะแล้วนะ แต่ปีนไม่ได้พัฒนาขึ้นเลย”

“ทำไมปีนจะไม่พัฒนา” ปราณธรีรีบแย้งขึ้น

“ดูห้องนี่เป็นไง รกอยู่ยังไงอย่างนั้น เราเคยเก็บทำให้มันดีขึ้นกว่านี้
ไหมหา” เสียงคุณนาถฤดีเริ่มไต่ระดับอารมณ์พร้อมผายมือไปรอบๆ ที่เต็มไปด้วย
ข้าวของและเทะเต็มไปหมด

“ก็ปีนสะดวกแบบนี้...แต่มันก็ไม่มีผลกับงานไม่ใช่หรือไง ตำแหน่ง
งานปีนก็สูงขึ้นทุกปี...”

“อ้อ นั่นก็อีกอย่างที่แม่อยากบอก ว่าเมื่อไหร่ลูกจะเข้าไปคุยกับ
ผู้บังคับบัญชาให้รู้เรื่อง จะอยู่ต่อ หรือลาออก หรือรับโทษอะไรก็ให้มันชัดเจน
ไม่ใช่แขวนค้ำเตียงอยู่แบบนี้”

“ไอ้หมอนั่นมันเฮงชวย จะให้ปีนไปคุยอะไรกับมันอะแม่” ปราณธรี
ท้วงขึ้น สีหน้าตื้อตึง ดวงตาวาววับอย่างคนไม่ยอมคนนั้น ทำเอาคุณนาถฤดี
คล้ำคล้าย...ราวกับได้ย้อนเวลากลับไปเถียงกับเด็กชายปราณธรีวัยเยาว์
ไม่มีผิด

ทำไม...เลี้ยวมาสามสิบกว่าปี แต่เหมือนลูกชายคนรองของเธอไม่ได้เติบโตขึ้นเลยนะ

“ต่อให้เขาผิดแค่ไหน ก็ไม่ใช่เหตุผลที่ลูกจะไม่คุยด้วย เรื่องความผิดของเขาก็ต้องปล่อยให้ผ่านไปตามกระบวนการ ไม่ใช่ว่าทุกอย่างมันจะเป็นไปอย่างที่เราต้องการได้ง่ายๆ หรือกะป็น”

น้ำเสียงคุณนาถฤติกลับสู่ความนุ่มนวล อ่อนโยน ทำให้การอบรมบุตรชายนั้นฟังดูละมุนละม่อม ไม่เหมือนการตำหนิหรือว่ากล่าวถือโทษว่าเป็นความผิดของเขา มันทำให้ปราณธรรรับฟังได้โดยไม่รู้สึกต่อต้านเหมือนการโดนคุกคามด้วยถ้อยคำบีบบังคับ

ทั้งๆ ที่เป็นการพูดในสิ่งเดียวกัน แต่การมีจิตวิทยาต่างกัน กลับทำให้คนรับสารมีการยอมรับที่ต่างกัน...มันคือหลักการใช้จิตวิทยานั้นแหละ!

แหงละ ถ้าไม่มีจิตวิทยาและความใจเย็นยิ่งกว่าน้ำแข็งขั้วโลก แม่จะอยู่กับคนอย่างพ่อเขาได้อย่างไร

ท่านนายพลประกาศ ประมอัฐตา ผู้เป็นบิดาของเขาเป็นคนดูดีคนโต เด็ดจาง ไม่เกรงใจใครจนถึงขั้นไร้เหตุผลเลยด้วยซ้ำ ไม่รู้สิ มันอาจเป็นความแตกต่างของวัยก็ได้ ในสมัยที่พ่อเขาเติบโตมาอยู่ในยุคที่สังคมยังมีค่านิยมชายเป็นใหญ่อย่างเข้มข้น อีกทั้งเขายังผ่านยุคสงครามมาหลากหลายรูปแบบ มันคงเป็นช่วงเวลาที่คุณในยุคนั้นไม่มีทางจินตนาการออกหรือกว่าเขาเคยผ่านอะไรมาบ้าง

ปราณธรรศึกษาประวัติศาสตร์มาจนพอจะเข้าใจเรื่องนี้ มันเป็นความแตกต่างที่ไม่อาจแก้ไขอะไรได้ ในขณะที่พ่อเขาเปรียบเหมือนคนแก่ไดโนเสาร์ของคนยุคสมัยนี้ แต่เขาก็รู้ว่าพ่อต้องผจญกับอะไรมาบ้าง การเปลี่ยนแปลงทางการเมือง การขับเคี่ยวเคื่อนคมของบรรดาชนชั้นนำในยุคเดียวกัน ซึ่งแต่ละคนต่างก็เก่งกาจจนกินกันไม่ลงทั้งนั้น แต่พ่อเขาก็มีความสามารถพอจะหยัดยีนได้โดยไม่ถูกบดขยี้ไปในเกมการช่วงชิงอำนาจของชนชั้นผู้นำมาตลอดหลายสิบปี โดยไม่เคยเพลี่ยงพล้ำให้แก่ศัตรูคนใด นับเป็นผู้กล้า

ที่รอดชีวิตจากสมรภูมิแห่งกาลเวลาได้อย่างแท้จริง

แม้ว่าเขาจะไม่ค่อยลงรอยกับผู้เป็นบิดาที่เผด็จการแบบทหารนัก แต่ปรากฏธรรมก็ต้องยอมรับว่าบิดาของตนเป็นคนเก่งจริงๆ แต่...ไม่ว่าเขาจะเก่งปานใด เป็นยอดคนแห่งยุคสมัยแค่ไหน ก็ยังมีคนที่เหนือกว่าเขาขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง คอยกุมอำนาจอยู่อย่างลับๆ ซึ่งก็คือมารดาผู้นุ่มนวลอ่อนโยน น่าทะนุถนอมของเขานั่นเอง!

มารดาผู้ทำตัวเป็นช่างเท้าหลังอย่างสมบูรณ์ แต่กลับกุมหัวใจบิดา เขาอยู่หมัด จนชายที่แข็งกระด้างอย่างพ่อเขา ทั้งรักทั้งตามใจ ทั้งยกย่อง ให้เกียรติ ไม่ต้องทำอะไร แค่เลี้ยงดูบุตรชายและบุตรสาวจอมทโมนทั้งห้าคนนั้น เห็นๆ อยู่ว่ามารดาเป็นคนนุ่มนวล อ่อนหวาน พุดเพราะ ไม่เคยตวาดตะคอกใส่ใคร ไม่เคยใช้กำลังบีบบังคับใครเลย เพราะคนที่ทำแบบนั้น คือคนเป็นพ่อเขาไง!

หากมีการกระด้างกระเดื่องต่อมารดาผู้อ่อนโยนเมื่อไร ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลไหน บิดาจอมเผด็จการและเหยี่ยวโหดของพวกเขา ก็พร้อมออกหน้าจัดการกับบรรดาลูกๆ อย่างโหดเหี้ยมได้ทันที และไม่เลือกวิธีการเสียด้วย ทั้งใช้การลงโทษทางวินัยแบบทหาร การสั่งให้วิ่ง ให้วิดพื้น ไปจนถึง กักบริเวณ ริบของหรือสิทธิพิเศษต่างๆ

ไม่ว่าวิธีแบบไหน พ่อเขาก็หาทางมาลงโทษลูกๆ ให้หลายจำได้เสมอ แม้เมื่อพวกเขาโตๆ กันแล้ว มีปัญญาที่จะขัดขืนขึ้นมา แต่พ่อของเขาก็เก่าแก่มากกว่า ท่านนายพลประกาศมีสารพัดวิธีในการกดดันบีบคั้นจนลูกๆ ต้องยอมเสมอแหละ ทั้งหมดทั้งมวลนั้น...ก็เพื่อให้แม่เขาไม่ต้องเปลืองแรงสั่งสอนบุตรไง

จะว่าไปมันก็คือการทำงานร่วมมือกันแบบ Good cop, bad cop! คนหนึ่งแสดงเป็นคนดี มีแต่ความเห็นอกเห็นใจ อีกคนสวมบทโหด คอยกำราบไว้

สรุปคือ...พ่อกับแม่เขาสั่งสอนพวกเขาด้วยเทคนิคที่ตำรวจใช้กับ

อาชฎากรนั่นแหละ!

“แม่ไม่ไปใส่ใจไอ้หน้าม้ามันบ้างล่ะครับ” ปรากฏธโรตครวญหวัง จะใช้ลูกอ่อนเบี่ยงเบนประเด็น

“น้อยหน้าอะไร ไม่ต้องไปบ๊ายน้องเลย” คุณนาถฤดีบอกอย่างจุกๆ ชัดมือลงไปเบาๆ บนไหล่หนาๆ ของลูกชาย “คิดว่าแม่ไม่รู้หรือไงว่าเราทำอะไรเอาไว้ ไม่ต้องไปพูดถึงคนอื่นเลย”

ปรากฏธรรลอกตาขมวดคิ้วคิดตาม ชักไม่แน่ใจเท่าไรว่ามารดาหมายถึงอะไรแน่ แต่ด้วยความเป็นคนมีชนักติดหลังทำให้เขาไม่ถามต่อ ได้แต่พยายามหาวิธีเบี่ยงประเด็นใหม่ แต่คราวนี้คุณนาถฤดีเหมือนรู้ทัน เธอชี้หน้าเขาพร้อมกับเอ่ยด้วยเสียงดูดนที่น้อยครั้งจะใช้น้ำเสียงแบบนี้

“แม่ไม่สนใจว่าเป็นจะอย่างไร จะใช้วิธีไหน แต่ป็นต้องหาลูกสะใภ้มา มีหลานให้แม่ให้ได้”

“แม่ครับ ป็นยังโสดนะครับแม่”

“ใครบังคับให้แกโสดอะ” เสียงผู้เป็นมารดาแหลมปรี๊ดขึ้นมาอย่าง อดใจไม่อยู่จนบุตรชายผงะถอยอย่างตกใจ

“มะ...มันก็ได้ไยอยากจะโสดเสียหน่อย” ปรากฏธรรแก้ตัวอีกอึก รู้สึก ราวกับย่อนวัยไปสมัยประถมยามที่เขาก่อเรื่องแล้วถูกบิดามารดาแท้ๆ ที่ม กันสอบสวนปากคำ แต่ตอนนี้น่ากลัวกว่าตอนนั้นเป็นหลายเท่าเพราะถึงไม่มีพ่อ อยู่ตรงนี้ แต่คุณนาถฤดีก็สามารถแสดงความดุเหดของผู้เป็นสามีมออกมา ได้เป็นอย่างดี

“เธอ งั้นบอกแม่มาซิว่าที่ผ่านมาป็นมีใครเป็นตัวเป็นตนบ้าง” คุณ นาถฤดีเค้นถามก่อนชี้หน้าบุตรชาย “เอาชื่อมาสักสองสามชื่อ ชื่อที่ป็นจำได้ นะ ไอ้พวกที่ผ่านมาแว็บๆ แล้วเราจำไม่ได้แม่แต่ชื่อนะแม่ไม่นับ”

คนเป็นแม่คาดคั้น แต่ก็อดอ่อนใจไม่ได้ บุตรชายคนรองของเธอ มีสติปัญญาที่สูงลิ่ว แบบทดสอบไอคิวที่เคยให้เขาก็มีระดับคะแนนที่ เข้าข่ายอัจฉริยะเสียด้วยซ้ำ ทั้งเรื่องความจำและความคิดต่างๆ นานา ไม่ว่าจะ

เรื่องเรียน หรือเรื่องงานเขาก็อดเยี่ยมเสมอ ข้อเสียเพียงอย่างเดียว... ไม่มี ข้อเสียหนึ่งในไม่กี่ข้อของเขา แต่เป็นข้อที่สำคัญยิ่งยวดคือ...ปราชญ์ไม่จำชื่อคน!

นอกจากคนในครอบครัว กับคนที่ต้องทำงานร่วมกันแล้ว ปราชญ์ไม่เคยจำชื่อใครได้เลย แม้กระทั่งแฟนสมัยเรียนหรือแม่แต่สาว ๆ ที่เขาเคยดวงเป็นพิก ๆ เหล่านั้น ไม่รู้ว่า เป็นเพราะความสัมพันธ์มันไม่จริงจัง หรือว่า เพราะพวกเขาคบกันได้เพียงแค่อันเดียวกันแน่ แต่ปราชญ์ไม่เคยเก็บรายชื่อเหล่านั้นไว้ในสมองเลยสักคนเดียว

อาจเพราะพวกเธอไม่สำคัญและไม่มีความผูกพันหรือสำคัญพอจะ让他จดจำ เพราะระยะเวลาที่คบกันสั้นเหลือเกิน แต่นั่นก็ทำให้คนเป็นมารดาได้เห็นปัญหาสำคัญ

ปราชญ์อาจมีปัญหาเรื่องความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น อาจเกิดจากความไม่ไว้ใจ หรือความเข้ากันไม่ได้ อย่างไรก็ตามมันไม่มีผลดีในระยะยาวแน่ ตอนนี้อายุสามสิบแปดปีเข้าไปแล้ว ถ้าเขายังยึดติดอยู่กับการไม่คบใครยืดยาวจริงจังอยู่แบบนี้ คงหนีไม่พ้นการต้องแก่ตัวลงอย่างเดียวดายในบั้นปลายชีวิตโดยไร้ลูกหลาน

ในฐานะแม่ คุณนาถฤดีไม่สามารถปล่อยลูกชายตัวเองให้มีชะตากรรมแบบนั้นได้เด็ดขาด!

สีหน้ามุ่งมั่นของมารดาทำเอาปราชญ์อึ้งไป สมองไตร่ตรองรวดเร็ว ย้อนคิดไปถึงบรรดา...

อา...

ฉิบหายละ จำไม่ได้!

ไม่ใช่สิ...เขาจำได้หมดทุกคนเลย ทั้งหน้าตา รูปร่าง อุปนิสัย ความชอบหรือไม่ชอบอะไร รวมถึงบ้านของพวกเธอ ที่ทำงานและสถานที่ที่เกี่ยวข้องกับคนที่เขาเคยคบด้วย

ความทรงจำที่เป็นคล้ายรูปถ่ายในสมองเขาไล่เรียงมาทีละชอตๆ ไม่มี

ตกหล่น สิ่งเดียวที่ขาดไปคือ...ชื่อของสตรีพวกนั้น ไม่มีเลยสักคนที่เขาจะจดจำชื่อพวกเธอได้ ยกเว้นไว้แค่นี้...

ใบหน้าหนึ่งลอยขึ้นมาในความทรงจำ เธอมีผิวขาวแบบคนเชื้อสายจีน ตาชั้นเดียวเรียวกม ยามตัวค้อมใส่ช่างชวนให้หัวใจคันยุบยิบ ไหนจะวาจาเชือดเฉือนของเธออีกล่ะ เป็นผู้หญิงคนเดียวเลยละมั้งที่กล้าเถียงกับเขาอย่างถึงพริกถึงขิงขนาดนั้น และยังเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียวที่เขาจดจำได้ เป็นชื่อเดียวที่ไม่อาจลบเลือนไปจากใจ...

“มีสิ อย่างน้อยก็...คนหนึ่ง” ปรานธรรีบพูดขึ้นราวกับกลัวว่าถ้าไม่ได้เอ่ยออกมา ความทรงจำที่เคยมีร่วมกันเหล่านั้นมันจะสลายไป

“ใคร ชื่ออะไร บ้านอยู่ไหน” คุณนาถฤดีรีบรื้อคำถาม

เกือบ...เกือบจะหลุดออกไปแล้วว่าจะให้แม่ไปขอได้ที่ไหน เมื่อไหร่อยากขอแล้ว นัดมาเลยว่าจะให้ไปขอได้ที่ไหน

“มะ...มัน...ถือว่ามี...เอ่อ เคยมีละกันนะ แม่ไม่จำเป็นต้องรู้หรอก” ปรานธรรออีก

“พูดแบบนี้แสดงว่าเลิกกันไปแล้วใช่ไหม นานแค่ไหนแล้ว” คนเป็นมารดากระตุ้นเร้า

“หกปีแล้วครับแม่” คนเป็นลูกอ้อมแอ้มออกมาหลังจากหนึ่งปีนาน

“หกปี!” คุณนาถฤดีตกใจ “นี่ปีนี้จะบอกแม่ว่า ป็นจำชื่อของแฟนเก่าเมื่อหกปีที่แล้วได้หรือลูก” ทั้งๆ ที่ปกติแค่ห้านาทีเขาก็ลืมชื่อใครๆ ไปจนหมดแล้ว

“บอกแม่หน่อยสิว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร ชื่ออะไร แม่รู้จักไหม ป็นเคยพามาที่บ้านหรือเปล่า” คุณนาถฤดีถามอย่างกระตือรือร้นจนดวงตาเป็นประกาย แทะเข้าไปจับแขนลูกชายเขย่า

“แม่ใจเย็นๆ นะ ถึงรู้อะไรไป ก็ไม่มีทางทำอะไรได้หรอกครับ เพราะเขาไม่อยู่แล้ว” ปรานธรรีบตัดบท

“หมายความว่ายังไง ว่าเขาไม่อยู่แล้ว” คุณนาถฤดีขมวดคิ้ว “ทะเลาะ

กันหรือลูก ทำไม่ไม่ไปลองจ้อเขาดูบ้าง พามาให้แม่พูดให้ก็ได้นะ หรือป็นพามาไปหาเขาก็ได้ เต็มใจแม่ลองกล่อมเขาให้”

“ไม่ได้หรอกครับ แม่...เขา จากไป...ในที่ที่ป็นไม่สามารถไปตามหาได้” ชายหนุ่มทอดเสียง เต็มความซึ้งเศร้าเข้าไป เมื่อผสมกับความอึกอักอันเต็มที่ยากจะเอ่ย ทำให้คนเป็นมารดาสะอึกอึ้งไปเมื่อพยายามตีความคำพูดนั้นของลูกชาย

“แฟนเก่าป็นเขา...เขา...”

“ใช่ครับแม่ เขาจากไป...ไม่มีวันที่ป็นจะได้เจอเขาอีกแล้ว” ปรานธรเอ่ยเสียงเศร้า

“แม่เสียใจด้วยนะ” คุณมหาฤดีโอบคิระระบุตรชายมากอดไว้ ลูบไล้เส้นผมยาวระตั้นคอของเขาเบาๆ “เพราะเหตุนี้หรือ ที่ผ่านมามีป็นถึงไม่เปิดใจให้ใคร ไม่ยอมมีใครอีกเลย”

คำถามของมารดาทำให้ชายหนุ่มชะงักไป คิ้วเข้มขมวดแน่นเมื่อคิดตามสิ่งที่มารดาเปรยขึ้น

นั่นสิ ทำไม่ที่ผ่านมามีมาถึงไม่มีใครอีกเลยนะ...

ยังไม่ทันที่เขาจะได้คิดใคร่ครวญจริงจัง ก็ถูกมารดาตั้งหน้าขึ้นมา สบสายตาดำวาวที่คราวนี้ไม่มีรอยประนีประนอมอีกต่อไป

“แต่ว่านะปรานธร เรื่องอกหักเศร้ากับความสูญเสียก็เรื่องหนึ่งนะ แต่มันไม่ใช่เหตุผลเลยนะที่เธอจะมาคุมกำเนิดหลานฉัน” เสียงเข้มงวดเรียกชื่อจริงอันเป็นการแสดงให้รู้ว่ามารดาเอาจริงเอาจัง และไม่ยอมให้เหลอไปไหนได้อีกแน่

“ถ้าป็นไม่อยากหากคนใหม่ ก็ไปตามหากคนที่เคยคบๆ กันมา เพื่อจะมีใครยังไม่แต่งงาน เอามาให้แม่เลือกดูซิว่ามีใครน่าสนใจบ้าง อ๊ะๆ อย่าปฏิเสธเลยเชียวน ห้ามบอกว่าไม่เอา ไม่ชอบ การที่ป็นเคยคบกับพวกเขา นั้นแสดงว่าต้องมีอะไรบางอย่างที่ลูกชอบในตัวเขาสิหนา” คนเป็นมารดาตักทางไม่ยอมให้บุตรชายปฏิเสธได้ง่ายๆ

ความรู้อันของมารดาทำเอาปราณธรรุ่งไป ให้ตายสิ! ทำไมเขาไม่เคยรู้ว่าแม่เขาเป็นคนต่อนคนแก่งแถมเวลาเอาจริงขึ้นมาก็เด็ดขาดจนต้านไม่อยู่ขนาดนี้!

“ไม่ต้องหนี!” คุณนาถฤดีคว้าหมับเข้าคอเสื้อลูกชายตัวดีที่ทำเนียนค่อยๆ ถอย และหากคลาดสายตาก็อาจพุ่งตัวหนีออกประตูไป

ปราณธรระงักงัน เขารับรู้ว่าแรงมือของมารดาที่ยุดไว้ไม่เบาเลย และถ้าเขายังฝืนลุกขึ้นคงได้มีภรรยาคนกลางก้นขึ้นมา จนอาจทำให้มารดาได้รับบาดเจ็บ อาจมีรอยถลอกหรือขีดข่วนได้ และหากเป็นอย่างนั้น...คนคิดลอบกลืนน้ำลายฝืดคอ รู้สึกเสียวสันหลังวาบขึ้นมาอย่างอดไม่อยู่ ยามคิดถึงบทลงโทษจากบิดาที่จะตามมาหากมีลูกคนไหนดื้อจนจนทำให้คุณนาถฤดีบาดเจ็บขึ้นมา แม้จะเล็กน้อยเพียงรอยขีดข่วน แต่นั่นก็มากพอที่จะให้เขาได้พบกับบทลงโทษเลวร้ายที่จำได้จนวันตาย

นับเป็นกฎเหล็กของบ้านข้อหนึ่งเลยที่เดียวว่า...ห้ามดื้อกับมารดา และห้ามทำให้คุณนาถฤดีมีริ้วรอย...เด็ดขาด!

“ยอม...ยอมแล้วครับแม่” ปราณธรรยกสองมือขึ้นเสมอไหล่ ทำท่ายอมจำนนอย่างหมดทำ

“เออละ ว่ามาชีวิตคู่ลูกคิดจะเอาอย่างไร” น้ำเสียงคาดคั้นจริงจังนั้นทำให้ชายอายุสามสิบแปดรู้สึกเด็กลงไปสักสามสิบปี นี่มันคือน้ำเสียงที่แม่ใช้กำราบเขาตอนอายุแปดขวบซัดๆ

“ไม่เอาครับ ปีนจะอยู่คนเดียวไปจนตาย”

“แน่ใจนะ” คุณนาถฤดีเลิกคิ้ว แล้วก็แทบจะต้องส่ายหน้าเมื่อเห็นบุตรชายพยักรับอย่างไม่ลังเลเลย “ปีนจะบอกว่า ผู้หญิงคนนั้นมีอิทธิพลต่อปีนมากจน ถ้าไม่ใช่เขา ปีนก็จะไม่มีใครไปจนตายเลยนั่นแหละ”

คำถามนั้นกระแทกใจอย่างจังจนปราณธรรุ่งไปเกือบนาทีที่ก่อนจะเอ่ยอีกอັก

“มะ...ไม่ใช่เสียหน่อย”

“ไม่ใช่แต่ไม่หา” คนเป็นมารดาถอนใจสายหัว “แล้วเรื่องงานป็นจะเอาไป จะไปคุยให้มันจบๆ ไปดีไหม”

“ไม่เอา”

“นั่นก็ไม่เอา นี่ก็ไม่เอา บอกมาซิว่าเธอจะเอาอย่างไรกับฉันหา ปราณธร!”
คุณนาถฤดีดูเสียงดังจนปราณธรสะดุ้ง

“มะ...แม่ให้ป็นไปทำอย่างอื่นได้ไหมล่ะ”

“หืม?” คุณนาถฤดีเลิกคิ้ว สีหน้าเอาเรื่อง “แน่ใจนะว่าถ้าให้ไปทำอย่างอื่นแล้วป็นจะยอมนะ”

“ถ้าไม่ใช่สองอย่างนั้นจะให้ป็นไปทำอะไรก็ได้ทั้งนั้นแหละครับ”
ปราณธรรีบไขว่คว้าหาทางรอด โดยไม่ได้รู้สึกตัวเลยว่า รอยยิ้มมุมปากของคุณนาถฤดีมีความสามมใจอยู่ไม่น้อยเลย

“ดี! งั้นก็ไปฝึกอบรมสักหน่อยเป็นไง” คุณนาถฤดีเปิดกระเป๋าหยิบเอกสารปึกหนึ่งมาวางตรงหน้าบุตรชายที่เบิกตากว้างเมื่อเห็นแบบฟอร์มคันทา มันคือเอกสารของกองทัพสำหรับใช้สมัครอบรมในหลักสูตรต่างๆ

“มะ...แม่ครับ ป็นไม่...”

“ไม่อะไร เมื่อกี้ใครมันรับปากแม่ไว้ว่าจะทำทุกอย่าง เธอล้ำพูดแล้วคืนคำกับฉันระะปราณธร” น้ำเสียงนั้นทำให้ปราณธรต้องส่ายหน้าหัวอ แล้วรีบรับปาก

“ไม่กล้าครับ แม่ว่าดีป็นก็ว่าดีครับแม่”

“เด็กดี” คุณนาถฤดียิ้มหวานจนบุตรชายขนลุกขนชัน แถมมือมารดาที่ยกมาลูบแก้มเขานั้น ยังให้ความรู้สึกไม่ปลอดภัยอย่างไรไม่รู้

“เก็บข้าวของแล้วเตรียมออกเดินทางได้เลย แม่ให้คนจองตั๋วเครื่องบินไว้ให้แล้ว”

“เครื่องบิน? ป็นไปไหนนะครับแม่” ปราณธรชักเอะใจ จากที่ตอนแรกคิดว่ามารดาอาจให้ท่านนายพลประกาศใช้เส้นสายในการสมัครอบรมอะไรต่างๆ ลักอย่าง เพื่อให้เขามีอะไรทำในระหว่างพักงาน แต่ดูเหมือนจะไม่ใช้

“ไปอเมริกาจะ หลักสูตรอบรมเทคโนโลยีกับการบริหาร” คุณนาถฤดี หยิบเอกสารขึ้นมา ชี้ลงไปตรงชื่อหลักสูตร

“หา!” ปรากฏตรงกับร่อง นีมันหลักสูตรบ้าอะไร เกิดมาเขาไม่เคย ได้ยินมาก่อน “ละ...หลักสูตรนี้มันมีประโยชน์อะไร ตรงไหนหรือครับแม่”

“มีประโยชน์สิ อย่างน้อยก็ทำให้เราไม่ฟุ้งซ่านยังไงล่ะ” คุณนาถฤดี จิ้มคิระบุตรชายจนหน้าหงาย และหัวเราะชอบใจเมื่อปรากฏตรงเพ็ญรู้สึกตัว เขาคำหัวตัวเองแล้วถึงเพ็ญรู้ว่า...ระหว่างที่คุณนาถฤดีเล่นผมเขา ผู้เป็น มารดารวบรวมผมเขาเป็นกลุ่มและใช้ยางรัดผมรัดขึ้นเป็นทรงจุกน้ำพุที่กลาง กระหม่อม

“แม่ครับ!”

“ไม่ต้องมาแม่แล้ว เดี่ยวแม่จะฝากของไปด้วย พอเราไปถึงนิวยอร์ก แล้วแม่จะให้ที่อยู่ให้ช่วยไปเยี่ยมเพื่อนให้แม่ด้วย ไป ไปเก็บข้าวของไป ขึ้นช้าแม่จะช่วยเก็บนะ”

คุณนาถฤดีบอกแล้วหัวเราะขณะดันตัวบุตรชายให้ลุกไปเก็บของ ท่ามกลางเสียงบ่นมึงำของผู้ชายตัวโตที่ถูกแม่ทำให้เขากลายเป็นเด็กเล็กๆ อายุไม่ถึงสิบขวบ

๑

นิวยอร์ก ลีองคาเซลเซียส

อากาศเย็นเยือกขมุกขมัวคล้ายมีละอองไอน้ำแข็งลอยปกคลุมในบรรยากาศและเสียดแทรกเข้าไปในปอดทุกครั้งที่สุดหายใจเข้าไป มีลึกลับ กระชับฟ้าพันคอและเลื้อยโคตตัวหนา สำหรับสาวเอเชียร่างเล็กอย่างเธอ แม้เครื่องแต่งกายกันหนาวหลายชั้นจะทำให้ดูพองกลมขึ้นมา แต่ก็ยังดูตัวเล็กคล้ายเด็กอยู่ดี ดูเป็นเด็กสาวเอเชียตัวเล็กในชุดกางเกงหนากับ รองเท้าบูตสมบุกสมบัน ช่วยไม่ได้ เธอไม่สามารถสวมรองเท้าชนิดอื่นแล้ว เดินบนพื้นทีบางทีก็มีหิมะจับตัวเป็นน้ำแข็งลื่นๆ นี่ได้จริงๆ

ดังนั้น... ขว้างความงามและแพ้นลงถึงขยะไปเสียเถอะ อากาศที่นี้ มันก็หนาวราวตกรกจนความเยือกเย็นและความอยากสวดยอยากอวดอยาก โชว์อะไรพวกนั้นพากันตัวลั่นอยู่ข้างฮีตเตอร์ในห้องพัก ไม่ยอมออกมาพบกับ เธอด้วยนานแล้ว

“แม่งเอ๊ย! โลกนี้มีแต่ผู้ชายเฮงซวย” เสียงใสสบถอย่างไม่สนใจใคร เลิกสนใจเป็นชาติแล้ว แกมฝรั่งแถวนี้ก็หน้าจะฟังไม่ออก ไม่มีทางรู้ได้หรอกน่า

ว่าเธอสับสนอะไรออกไป แม้จะมีผู้ชายตัวใหญ่สองสามคนมองมา แต่เธอก็ซิงกัมหน้ากัมตาเดินงุดๆ หนีห่างมาอย่างไม่แคร์

หญิงสาวถอนใจขณะรีบสาวเท้าเร็วขึ้น ลอบกวาดสายตาสำรวจรายรอบกายด้วยสายตาหวาดระแวง ก่อนสบถอีกที...คราวนี้ในใจ พลังคิดต่อเนื่องอย่างท้อใจ

‘คนบางคน ต่อให้หลีกหนีเท่าไรก็ไม่พ้นชะตากรรมต้องเจอคนแสวงหาลงแล้ว...’

‘...ไล่ล่าที่หมายถึง...ไล่ฆ่าล่ะ!’

หญิงสาวก้าวเท้ายาวๆ เร็วๆ เร่งเดินลัดไปตามตรอกชอกชอย ยิ่งเดินก็ยิ่งพาตัวเองเข้าสู่ที่เปลี่ยวขึ้นทุกที และเสียงฝีเท้าที่ตามมาก็ยังดังสม่ำเสมอ แม่ไม่ต้องหันไปดูก็รู้ว่าถูกตามติด!

แม้จะมีฉากหน้าที่ทรูหราเพียงใด หรือพยายามอวดโอ้ความศิวิไลซ์ต่อสายตาชาวโลกเพียงไหน แต่ในมหานคร...ไม่ว่าแห่งไหนๆ ในโลกนี้ ก็ย่อมมีชอกมุมที่อัปลักษณ์ซ่อนไว้อยู่เสมอ เหมือนตึกเก่าคร่ำ กำแพงเลอะเทอะ และทางเดินชั้นแฉะที่เธอกำลังเดินผ่านอยู่นี้ไง

มัลลิกา ลัดเลาะเข้าไปในตรอกลึก ผ่านคนไร้บ้านที่เตร็ดเตร่อยู่ตามทางและมองมาด้วยสายตาไม่น่าไว้ใจ เธอพยายามเดินหลีกให้ห่างออกมามากที่สุด

คนพวกนี้มีทั้งคนที่อยู่ในสภาวะจำยอมด้วยภาวะเศรษฐกิจอันบีบคั้นจนไม่สามารถหาที่อยู่ให้ตัวเองได้ กับพวกที่เสพยาจนไร้สติซึ่งสามารถทำอะไรก็ได้ทั้งนั้นเพื่อหาเงินไปซื้อยามามอมเมาตนเองให้หนีไปจากความจริง

ที่ไหนๆ ในโลกก็มีคนไร้บ้านกันทั้งนั้น เธอจำได้ว่าปีแรกๆ ที่เธอมาอยู่ก็เห็นคนไร้บ้านได้ประปราย แต่หลายปีมานี้คนไร้บ้านในเมืองนิวยอร์กเพิ่มจำนวนขึ้นอย่างน่าตกใจจริงๆ แถมด้วยวิกฤติเศรษฐกิจ ทำให้กิจการปิดตัวลงมากมาย ถนนหลายสายจึงคล้ายถูกครอบครองโดยคนไร้บ้าน และพวกแก๊ง สงครามแก๊งระหว่างพวกผิวดำกับฮิสแปนิกก็เป็นอีกสิ่งที

หลีกเลี้ยงไม่ได้ถ้าจะอาศัยอยู่ที่นี้

มีสถานที่บางแห่งที่คนปกติควรหลีกให้ไกล แต่...เธอดันจำเป็นต้องไปเนี่ยสิ!

อยากจะตะโกนคำว่า ‘แม่งเอ๊ย!’ อีกสักยี่สิบครั้ง แต่กลัวมันจะรู้ตัวเสียก่อน

มัลลิกาเร่งฝีเท้าขึ้นอีกเมื่อรู้สึกว่ามีคนติดตามเร่งใกล้เข้ามา เธอพยายามรักษาระยะห่าง ขณะดูทางเพื่อพบว่าต้องเดินไปอีกสองลี้กกว่าจะ...

“แม่งเอ๊ย!” หญิงสาวสบถเสียงดังเมื่อรู้สึกได้ว่าคนที่เดินตามมาเริ่มออกตัววิ่งเข้าใส่

จะรออะไรละ วิ่งสิเพ!

มัลลิกาสวมวิญญาณ ยูเซน โบลต์ ออกตัวด้วยความเร็วเหมือนจะทำลายสถิติโลก...ไหม? ไม่รู้สินะ รู้แค่ว่า เธอไม่มีทางให้อันที่มันตามมาเข้าประชิดตัวได้แน่ๆ ต่อให้พื้นลื่นนรกแค่ไหนก็ตาม พื้นลื่นจนเธอไถลเกือบล้มแต่ก็พยายามตั้งหลักพร้อมกับไม่ลดสติในการหนี หรือต่อให้มันตะโกนโวยวายใส่เธอด้วยถ้อยคำหยาบคายเหยียดเชื้อชาติเอเชียอย่างไร เธอมีแต่ต้องวิ่งตรงไปเท่านั้น

ทางคดเคี้ยวพาไปสู่อีกถนนหนึ่ง มัลลิกาแทบพวาล้มคว่ำลงเมื่อมาถึงจุดหมายจนได้ คนที่ตามเธอมาสบถเสียงดังลั่นขึ้นมาอีกที เมื่อเห็นว่าหญิงสาวที่ตนวิ่งตามมาเต็มฝีเท้าหยุดลงในระยะห่างไปแค่ไม่กี่ก้าวก็จะคว้าไว้ได้ เพียงแต่มีกลุ่มคนที่พุ่งสวนทางออกมาเข้าปะทะกันเสียก่อนที่เขาจะไปถึงตัวเธอ

เหล่าชายฉกรรจ์ในชุดเครื่องแบบตำรวจแสดงตัวเข้าจับกุมชายผิวดำที่วิ่งตามมัลลิกามาตลอดทาง เมื่อค้นตัวเขาก็เจอกับอาวุธหลายชิ้น นับเป็นหลักฐานอีกอย่างที่จะมัดตัวเขาไว้อย่างแน่นหนา

“หน้อย...นั่งตัวสวบ แกเป็นนกต่อเรอะ” คนร้ายโวยวายเสียงดังสบถด่าดั่งลั่นอีกหลายคำ ก่อนจะถูกพาตัวไปจากตรงนั้น

มลลิกาหอบหายใจเอาอากาศเย็นๆ เข้าปอด พยายามปรับการหายใจ และการเต้นของหัวใจ ที่ระทึกกร้าวจนใจหายใจคว่ำไปหมดให้กลับมาเป็นปกติ

“คุณเป็นยังไงบ้าง ไม่ได้โดนทำร้ายใช้ไหม” คำถามด้วยน้ำเสียงห่วงใย จากตำรวจนายหนึ่งที่อยู่ใกล้ๆ ทำให้มลลิกาต้องหันไปมองชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ เชื้อสายฮิสแปนิกตรงหน้า

จัสติน แอชเชอร์ เป็นนายตำรวจหนุ่ม หน้าตาถูกผสมคมเข้มหล่อเหลา ผมสีน้ำตาลเหลืองตัดสั้นแต่ไม่ถึงกับโกศกรียน บอกตรงๆ นะว่าเธอไม่เคยถูกกับคนในเครื่องแบบ ไม่เคยคิดว่ามันจะทำให้ใครดูดีขึ้นมาได้ ในชุดประจำที่ซ้ำๆ กันพรรค์นั้น แต่ผู้ชายตรงหน้ากลับเข้ากันได้เป็นอย่างดีกับเครื่องแบบตำรวจที่พอดีตัว...เอมึมจริงๆ คือต้องบอกว่าพิตแบร์รี่เพราะกล้ามเนื้อๆ นู่นๆ ดันชุดออกมาจนเห็นทรวดทรงของผู้ชายที่ออกกำลังกายจนหุ่นดูดีสุดๆ แถมเขายังมีท่าทางเป็นมิตรเข้าถึงง่าย ไม่ถือตัว ยิ่งทำให้เขาดูดีขึ้นอีกร้อยยี่สิบเปอร์เซ็นต์เลย

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันหนีไว” มลลิกาบอกพลางเปิดรอยยิ้มกว้าง แม้จะมีผ้าพันคอร่วมรุ่มปิดบังใบหน้าไว้กว่าครึ่ง แต่ก็เห็นรอยยิ้มนั้นได้จากดวงตาที่หริ่โค้งขึ้นเป็นรูปสระอิ

รอยยิ้มนั้นทำให้ได้รับรอยยิ้มกว้างตอบกลับมาจากหนุ่มฮิสแปนิก

“ผมต้องขอโทษด้วยนะที่ต้องให้คุณมาทำอะไรเสียๆ แบบนี้” นายตำรวจหนุ่มออกตัวก่อนจะบอก “แต่ยังไงเราก็คงต้องการตัวคนร้ายคนนี้ให้ได้ หมอนี่เป็นคนร้าย Asian Hate Crime ทำร้ายคนเอเชียมาหลายคนแล้ว”

Asian Hate Crime คืออาชญากรรมจากความเกลียดชัง ผลจากการเมืองและโรคระบาดที่ผ่านมาก่อให้เกิดกระแสเหยียดเชื้อชาติในอเมริกาที่รุนแรงมากขึ้น พุ่งเป้าไปที่คนจีน ก่อนลุกลามไปสู่คนเชื้อสายเอเชียทั่วไป เกิดการเลือกปฏิบัติ ช่มชู้ ทำร้ายร่างกาย ไปจนถึงแกชีวิตเพิ่มมากขึ้นทีละคนตามเมืองต่างๆ จนกลายเป็นประเด็นให้รัฐต้องหันมาให้ความสนใจ มีความ

พยายามผลักดันร่างกฎหมายเพื่อแก้ไขเรื่องนี้โดยวุฒิสมาชิกสภา

“อืม...ฉันเข้าใจค่ะ” มัลลิกาพยักหน้าเฉยๆ

“ถ้าไม่ได้คนเอเชียมาแสดงเป็นเหยื่อล่อมันออกมา คงยากมากที่เราจะตามจับเขาได้แบบนี้ ต้องขอบคุณคุณจริงๆ นะครับ” จัสตินเอ่ยย้าด้วยสีหน้าซาบซึ้งใจ ทำเอาคนได้รับสายตาแบบนี้ถึงกับต้องขยับตัวห่างออกมานิดหนึ่งอย่างอึดอัด

“ไม่เป็นไรค่ะ มันเป็นหน้าที่พลเมืองดีที่ต้องช่วยอยู่แล้ว เพียงแต่... คราวหน้าไม่เอาแล้วนะค่ะ มันน่ากลัว” หญิงสาวตอบกลับอย่างสุภาพและหยอดท้ายด้วยการปฏิเสธตัดทางไว้เลย เพื่อถ้าหากเขาจะเห็นเธอเป็นคนดีให้ความร่วมมืออย่างง่าย ๆ ทีนี้ละเรียกใช้ไม่หยุดขึ้นมากจะทำไป ให้มาวิงหนีคนร้ายบ่อยๆ นี่มัน...จะบ้าเธอเอ!

“ถ้าทางตำรวจไม่มีอะไรแล้ว ฉันขอตัวก่อนนะค่ะ” มัลลิการีบตัดจบบทสนทนา แม้อีกฝ่ายจะหน้าตาดี แต่การต้องมาอยู่ในตรอกสกปรกท่ามกลางลมหนาวในบรรยากาศขมุกขมัวของเมืองที่แทบกลายเป็นน้ำแข็งมันไม่ชวนให้อยากอยู่ต่อเลยจริงๆ

“เดี๋ยวสิครับ ให้ผมได้เลี้ยงเครื่องดื่มคุณ...” จัสตินรีบเอ่ยชวนแต่ก็ถูกตัดบทโดยมัลลิกาที่รีบส่ายหัว และเอ่ยขัดขึ้น

“ไม่เป็นไรดีกว่าค่ะ ฉันมีธุระที่อื่นอีก ต้องไปแล้วละ” มัลลิกาปฏิเสธหมุนตัวก้าวยาวๆ จากมาโดยไม่สนใจนายตำรวจหนุ่มที่อยู่ด้านหลังอีกต่อไป เธอบอกกับตัวเองว่าลาที่กับการเป็นพลเมืองดีที่จำยอมแบบนี้ต่อให้เป็นตำรวจที่งานดีแค่ไหน ก็จะไม่ยอมหลวมตัวมาเป็นเหยื่อล่อให้พวกเขาอีกแล้ว

เรื่องบ้าๆ นี่มันเริ่มขึ้นมาราวๆ เดือนที่แล้วนี่เอง มัลลิกาก็ไปธุระย่านคนผิวดำในนิวยอร์ก ทั้งหมดทั้งมวลก็ต้องโทษไอ้คนที่เซตตารางนัดที่ขยันหาสถานที่นัดหมายลึกลับเหลือเกิน

ผลของการต้องตระเวนไปในแหล่งเสื่อมโทรมคือ...มัลลิกาเกือบ

โดนคนไร้บ้านทำร้ายร่างกาย เขาเป็นชายผิวดำร่างกำยำ อายุราวสี่สิบกว่าปี ที่สติหลุดลอยไปนานแล้วเพราะยาซอมบี

ทรานค์ หรือโซลาซิน มันเป็นยากล่อมประสาทสำหรับสัตว์ แต่มีคนนำมาใช้เสพด้วยเหตุผลว่ามันเป็นยาที่ถูกกฎหมาย และหาซื้อง่าย ทั้งๆ ที่มีอันตรายมาก สารนี้จะออกฤทธิ์ทำให้ผู้เสพตกอยู่ในอาการเบลอ หลงผิด มีสภาพไม่ต่างจากซอมบี

นอกจากจะถูกทำให้มีสภาพเหมือนซากศพเดินได้แล้ว เขายังทำร้ายคนเหมือนซอมบีอีกต่างหาก โดยพยายามปล้นมัลลิกา โชคดีที่จัสตินผ่านมาช่วยเธอไว้ได้พอดีตอนที่เธอกำลังพะงู้อยู่กับผู้ชายที่ตัวใหญ่กว่าตัวเองเกือบสามเท่า คงไม่ต้องบอกชี้โหมว่านายตำรวจหนุ่มผู้เป็นฮีโร่ดูดีขนาดไหน ยามสยบคนร้ายจิตหลุดเพื่อช่วยชีวิตเธอไว้

นั่นทำให้เธอได้รู้จักจัสตินเป็นครั้งแรก นายตำรวจหนุ่มแสดงท่าทางสนใจเธออย่างชัดเจน

ถ้าเป็นผู้หญิงทั่วไป มีผู้ชายมาดแมนหน้าตาดี แถมยังเป็นฮีโร่ขนาดนี้ มาให้ความสนใจครบโดดงับเขาแล้ว เพียงแต่มัลลิกาไม่มีอารมณ์จะไปทำแบบนั้นไง

สำหรับหญิงสาวแล้ว อาชีพตำรวจเป็นตัวเลือกต้นๆ เลยกี่ต้องหลีกเลี่ยงให้ไกลถ้าไม่อยากมีปัญหาวชีวิตมากไปกว่านี้

ด้วยอาชีพเธอที่มัน...เอ่อ...ห้ามเรียกว่าผิดกฎหมายนะ มันประมาณว่า...เป็นอาชีพที่กฎหมายไม่ได้ให้การรับรองแล้วกัน แบบว่า...เธอไม่ได้ทำผิดกฎหมาย แต่กฎหมายอาจไม่ค่อยเห็นด้วยกับสิ่งที่เธอทำ รวมถึงบรรดาพวกผู้พิทักษ์กฎหมายด้วย

เธอไม่อยากจะไปยุ่งเกี่ยวกับตำรวจ แต่ก็กลัวว่าถ้าออกตัวแรงเกินมัน จะดูเป็นพิรุณดึงดูดความสนใจเกินไป ถ้าถูกสงสัยและตามสืบชีวิต เธอต้องอยู่ยากกว่าเดิมแน่ ดังนั้นมัลลิกาจึงไม่ถึงกับตัดรอนเสียทีเดียว เธอพูดคุยกับเขานิดหน่อย ส่วนใหญ่เป็นเรื่องดินฟ้าอากาศและตอบคำถามตามมารยาท

แต่ให้ตายสิ หมอนี่ตื้อน่าดู เขาพยายามอย่างมากที่จะสานสัมพันธ์ให้ได้ โดยขอช่องทางติดต่อไว้

จัสตินพยายามมาดักเจอเธอหลายครั้ง แสดงท่าทีชัดเจนขึ้นทุกที และเมื่อบทสนทนาวกมายังเรื่องเกี่ยวกับอาชญากรรม เขาก็ขอร้องให้เธอ ช่วยตามหาคนร้ายในคดีที่เขา กำลังตามสืบให้หน่อย

ทิโมธี จอห์นสัน เป็นชายผิวดำ อายุสี่สิบห้าปีที่ก่อคดีมานับไม่ถ้วน ส่วนใหญ่เป็นพวกลักเล็กขโมยน้อยที่มูลค่าไม่สูงมากจนต้องถูกหมายหัว จากตำรวจ นอกนั้นก็มีการทะเลาะวิวาท ทำร้ายร่างกายกับพรรคพวก ที่เป็นคนไร้บ้าน ซึ่งเป็นเรื่องปกติเสียเหลือเกินสำหรับพวกเขา และคงไม่เป็นเรื่องใหญ่ถ้าหากเขาจะไม่เปลี่ยนรูปแบบอาชญากรรมของตนเอง

ในปีหลังๆ ทิโมธีเริ่มก่อคดีที่เจาะจงขึ้น เขาเริ่มทำร้ายร่างกายคน เอเชีย หน้าบึ้ง เบาบาง หลายคดีที่พยายามฆ่า และอีกหลายคดีที่เขาลงมือ หนักจนกลายเป็นฆาตกรรม นั่นทำให้ตำรวจไม่อาจเพิกเฉยได้อีกต่อไป แต่เขาดันเป็นคนที่มีรู้หลบเป็นปีก รู้หลีกเป็นหางที่สุด สำหรับคนที่ใช้ทั้งชีวิตอยู่บนถนน รู้จักตรอกซอกซอยในแหล่งนี้เป็นอย่างดี ทำให้ยากจะตามหา ตัวเขา และจังหวะนั้นเองที่จัสตินได้เจอ มัลลิกา เขาบอกว่าประทับใจที่ได้ เห็นเธอสู้กับคนร้ายก่อนที่เขาจะมาช่วยไว้ ทำให้เขาขอร้องให้เธอมาเป็น ตัวล่อคนร้ายในคดีนี้ให้

เดี๋ยวลี! ถ้าดูจากการที่นายทำท่าเหมือนสนใจ ถ้ามไป...ชวนคุย ชวน ดื่มหกแพ ชวน...ไปวิ่งหนีคนร้ายเป็นเหยื่อล่อให้ตำรวจ นี่เป็นวิธีจับผู้หญิง ของนายงั้นหรอ!

มัลลิกากัดฟันกลั้นอารมณ์ อยากตะโกนต่าออกมาจริงๆ

เธอไม่ใช่เด็กสาววัยใสที่จะหลงไปกับเสน่ห์ของชายหนุ่มอย่างไม่มีลิมิต ลิมิตจนถูกเขาหลอกใช้ได้ง่ายๆ เสียหน่อย ด้วยอายุสามสิบเอ็ดปีเข้าไปแล้ว ทำให้รับรู้อะไรๆ ได้โดยไม่ต้องมีใครมาเตือนสติว่านายตำรวจหนุ่มคนนั้น ไม่ใช่คนดีอะไร เขาก็แค่อยากหลอกใช้

แต่ด้วยภาพลักษณ์ของสาวเอเชียตัวน้อยตาดำๆ ใส่ช็อกบรืสุทธี เธอจะไปตะโกนใส่หน้าเขาว่า ‘ไอ้ตอแหล’ ได้ยังไงละจริงไหม มันก็ต้องทำเนียนเออออไปแบบนี่แหละ

“มอลลี้ครับ”

เสียงเรียกพร้อมด้วยผีเท้าหนักๆ ของนายตำรวจหนุ่มที่เร่งฝีเท้าตามมาทำให้มัลลิกาแทบอยากร้องกรี๊ด เมื่อหันไปเจอนายตำรวจหนุ่มที่ยังตามตื้อไม่เลิก

นายจะตามมาทำไมอีก! นี่มันเกินไปแล้วนะ

“ว่าไงคะ” หญิงสาวปรับสีหน้า หันไปทำหน้าที่ชื้อ ปกปิดความอยากวิ่งหนีไปให้พ้นไวโนใจ

“ผม...เรานัดเจอกันอีกได้ไหมครับ” จัสตินเอ่ยอึกอัก สีหน้าขัดเขิน เหมือนเด็กมัธยมพยายามจับดาวโรงเรียน

เดี๋ยวนะ...จับสาวบ้านนายเถอะ ให้สาวไปล่อโจรจนต้องวิ่งหนีซะดับแลบนะหา!

“ฉันยุ่งมากเลยคะ จัสติน ยังต้องทำงานอีกหลายที่ ไม่รู้จะหาเวลาได้หรือเปล่า” มัลลิกาตีหน้าจวนใจ ดึงตรามาใส่ เพราะเธอเคยปู้พื้นให้เขารู้รางๆ ว่าเธอมาเรียนต่อและต้องทำงานส่งตัวเอง แถมยังปั่นแต่งเรื่องต่อไปว่าครอบครัวเธอมีฐานะไม่ดีหนักทำให้ต้องทำงานหาเงินตัวเองเป็นเกลียว

“อย่างน้อยก็ให้ผมได้เลี้ยงคุณสักมื้อ ไม่เอาหน้า ถึงยุ่งแค่ไหนคุณก็ต้องกินข้าวไม่ใช่หรือไง” ชายหนุ่มไม่ยอมถอดใจงายๆ ดวงตาสีน้ำตาลที่ทอดมองมามีรอยออดอ้อนวอนขอ

แม่งเฮ้ย!

มัลลิกาสบถให้ตัวเองในใจ ใครบ้างไม่ชอบคนหล่อ ยิ่งเธอเป็นคนหัวสั้นหัวงายกับผู้ชายหน้าตาดีอยู่ด้วย แม้จะเตือนตัวเองแค่ไหน แต่เมื่อมีผู้ชายสายฟอหน้าตาดี มายืนทำตาเหมือนลูกหมาออดอ้อนกันอยู่แบบนี้ มันก็ต้องมีรวนเรบ้างละน่า

“จัสตินคะ ฉัน...เอ่อ ไม่สะดวกค่ะ” หญิงสาวแอบหลังน้ำตาในใจ อุตสาห์หวังหนีโจรแทบตาย แม้แต่หนักกินข้าวสักมื้อยังไม่ได้ไปเด็ดเลย เสร้า เป็นบ้า

ทำไมนะ ทำไมเขาต้องเป็นตำรวจด้วย ถ้าหากหน้าตาแบบนี้แล้ว ไม่ใช่ตำรวจนะ ฮึม! ความผิดชอบชั่วดี แก่ไม่มีทางเห็นยั้งฉันไว้ได้หรอก

ใช้เวลาอีกพักใหญ่กว่าที่จะบอกลาเขาได้ จัสตินยอมเข้าใจ ไม่ตามมา เข้าซื้ออะไรอีก แต่บอกว่าจะติดต่อผ่านโซเซียลแทน มัลลิการับปากส่งๆ ไป เพราะเคยให้ที่อยู่ติดต่อกทางเซตและเบอร์โทรศัพท์กับเขาไว้ จึงไม่ต้อง ทำความอะไรอีก

เอวาระ ไว้เป็นเพื่อนคุยก็ยังดี

หญิงสาวห่อตัวในเสื้อโค้ต ก้าวเดินดุ่มๆ ผ่านถนนหลายสาย ลง รถไฟใต้ดินวนไปอีกสองสามขบวน จนแน่ใจแล้วว่าไม่มีใครตามมาจึงลงรถ ที่สถานีใกล้ที่พัก หลังจากตระเวนไปทั่วเมืองทั้งยังวิ่งออกกำลังกายไปอีก เซตหนึ่ง ตอนนั้นเธอรู้สึกขาตึงเปรี๊ยะ ปวดหน่วงไปหมด

แต่ก็ยังดีนะ เพราะเธออยู่ที่นั่นมานานแล้ว เริ่มคุ้นชินกับการเดินระยะ ทางยาวๆ ในเมืองที่ไม่คุ้นเคย...ไม่ว่าทำอะไรก็ไม่อาจคุ้นเคยได้

เคยรู้สึกไหม ว่าไม่ว่าที่ไหนๆ ในโลกก็ไม่ใช่ที่ของเรา ต่อให้เป็นเมือง ที่เราเกิดและใช้ชีวิตมาตั้งแต่เด็กจนโตก็เถอะ

มัลลิกายืนนิ่งไปครู่หนึ่ง เมื่อเริ่มรู้สึกถึงอารมณ์ของตัวเองที่ดิ่งลง ทุกที

‘อืม...ถ้าไม่ใช่โฮมซิกก็คง...เป็นอาการก่อนเป็นเมนส์แน่ๆ’

คนคิดพักหน้าให้ตัวเองเมื่อตกลงใจได้ว่าเป็นอย่างหลัง เพราะ เช็คตารางในปฏิทินแล้วก็พบว่าใกล้วันแดงเดือดเข้ามาทุกที หญิงสาวก้าวเท้า เข้าไปในซูเปอร์มาร์เกตด้วยสีหน้ามุ่มมัน

การเสียดเลือดของสตรีทำให้พวกเราโหยหาของกินเป็นพิเศษ ใคร ไม่เคยเป็นเมนส์ไม่มีทางรู้หรอก

ว่าแล้วหญิงสาวก็จัดการกวาดของกินมาใส่จนเต็มรถเข็น ก่อนคิดเงินแล้วบรรจุพวกมันลงในเป้จนเต็มแน่น แยกสัมภาระเต็มปากกลับบ้านไปแบบจุกๆ

อาการซึมเศร้า โสมซิก หรือจะป่วยจิตใดๆ ก็ตามที่เถอะ สำหรับ มัลลิกา มันเยียวยาได้ด้วยหม้อไฟสุกี้ทั้งนั้นแหละ ถ้ามือหนึ่งยังไม่หาย ก็ต่อด้วยปิ้งย่างหมูกระทะอีกสักมื้อ แค่นี้ก็สุขจุกๆ จนลืมเรื่องแยๆ ไปได้หมดแล้วละ

หรือใครจะเถียง

๒

มัลลิกาเป็นหญิงสาวร่างผอมบาง แม่อยู่ในชุดหนาๆ ที่ห่อหุ้มด้วย
โคตแล้วก็เถอะ เธอก็ยังคงดูตัวเล็กอยู่ดี ด้วยส่วนสูงหนึ่งร้อยหกสิบ
เซนติเมตร ซึ่งไม่จัดว่าสูงในมาตรฐานของที่นี่ ทำให้เธอดูคล้ายเป็นสาวน้อย
อยู่เลยทั้งๆ ที่อายุไม่น้อยแล้ว แต่ความเป็นคนเอเชีย แถมยังหน้าเด็กทำให้
คนคิดว่าเธอยังเป็นเด็กวัยรุ่นอยู่เลย

ดวงหน้าเรียวมีทั้งคางและโหนกแก้มแบบเอเชีย ตาชั้นเดียวยิงตอกย้ำ
ความเป็นคนไทยเชื้อสายจีนเข้าไปใหญ่ ยิ่งดีที่จมูกยอมนโด่งให้โดยไม่ต้อง
ทำเพิ่ม จึงทำให้น้ำตุมิติขึ้นมาอีกนิด แต่โดยรวมก็ไม่ได้ชัดตา ออกก่อน
ไปทางสวยเสียดด้วยซ้ำ เพียงแต่เธอไม่ได้แต่งหน้าแบบสาวทั่วไป

การที่แทบไม่ได้แต่งหน้านั้นทำให้เธอดูจืดๆ และกลืนหายไปกับ
ฝูงชนได้ง่ายๆ ถ้าเป็นผู้หญิงทั่วไปคงขี้ใจ แต่มัลลิกากลับต้องการความ
กลืนหายไปใฝูงชนนี้

ช่วยไม่ได้ ก็ใครใช้ให้งานของเธอมัน...

ความคิดของหญิงสาวหยุดชะงักพร้อมผีเข้าที่หยุดลงหน้าอาคาร

กลางเก่ากลางใหม่หลังหนึ่ง ซึ่งถูกซ่อนอยู่ในหลืบลึกไร้ผู้คน

ตัวตึกมีหกชั้นเป็นนิลุและปูนเปลือยผสานกับงานโครงสร้างโลหะอย่างลงตัว ที่ให้อารมณ์เหมือนหลุดออกมาจากโลกไซเบอร์ฟังก์อยู่หน่อยๆ แม้ภายนอกจะมีสภาพเก่าโทรมจนดูเหมือนตึกร้างไปแล้วก็ตาม

หญิงสาวถอนหายใจขณะเดินเข้าไปในตึกที่ไร้ผู้คน ขึ้นลิฟต์ที่ดูหลอนๆ มันเป็นลิฟต์เปิดโล่งแบบโบราณ ผงทั้งหมดยังเป็นตะเเกรงเหล็กฉีก มีประตูเปิดปิดเป็นเหล็กยัด หน้าตาเหมือนประตูอาคารพาณิชย์สมัยก่อน ลิฟต์เคลื่อนตัวกะซึกกะซักๆ ไปยังชั้นที่สี่ หญิงสาวเปิดประตูเหล็กครืดคราด พาตัวเองออกมาสู่โถงทางเดินสลัวจากไฟแรงเทียนต่ำ ให้ความรู้สึกขลุ่ยคนชั้นได้เสมอต้นเสมอปลาย

ทั้งชั้นมีประตูอยู่สิบบาน ห้องของเธออยู่ทางซ้ายมือห้องที่สอง ประตูเป็นลูกบิดที่ต้องไขกุญแจแล้วค่อยสแกนลายนิ้วมือที่ช่องเล็กๆ ด้านข้าง ซึ่งซ่อนระบบรักษาความปลอดภัยที่ทันสมัยไว้ มีช่องให้ใส่รหัสตัวเลขสิบหลักซ่อนไว้ในบานประตูที่ตู้เก่าโทรม

ประตูเปิดออกหลังจากเสียงสติกเกอร์กลายออกหลายชั้น มัลลิกาเดินเข้าไปในห้องมืด

“กลับมาแล้ว” เสียงทักทายทำให้ห้องสว่างขึ้น ระบบไฟอัตโนมัติเปิดขึ้นด้วยระบบคำสั่งเสียง

ในห้องค่อยๆ สว่างขึ้นเผยให้เห็นห้องกว้างเพดานสูงเปลือยโครงสร้างให้เห็นเหล็กท่อนต่างๆ และสายไฟที่ไขว่ไขว่อย่างเป็นระเบียบจึงดูเหมือนการตกแต่งสไตล์ดิบๆ แบบอินดัสเทรียล ห้องเปิดโล่งถึงกันจากส่วนโถงหน้าต่อกับห้องรับแขกที่ถูกกั้นด้วยชั้นเหล็กวางขาของจุกจิก เลยไปถึงครัวที่มีเคาน์เตอร์บาร์ทำเป็นโต๊ะอาหารขวางไว้เหมือนเป็นการกั้นห้องหลายๆ

ขณะที่ถอดผ้าพันคอและเสื้อโคตแขวนไว้กับราวแขวนที่โถงด้านหน้า มัลลิกาก็กวาดตาสำรวจห้องรับแขกว่างเปล่าไปด้วย ชั้นวางทีวีเป็นโครงเหล็กขนาดใหญ่วางชิดผนัง ใช้ทั้งวางจอโทรทัศน์ขนาดใหญ่ และวางกล่องล้ง

หลายขนาด อุปกรณ์ไอทีหน้าตาประหลาดหลายชิ้นวางปะปนกันจนเต็มแน่น สายไฟหลากสีพันพันกันไปมา หากมองเผินๆ อาจดูคล้ายร้านซ่อมอุปกรณ์ อิเล็กทรอนิกส์สักแห่งหนึ่งมากกว่าบ้านของหญิงสาวคนหนึ่ง

เธอเดินผ่านห้องว่างเปล่านั้นไปพลางสอดสายสายตาคล้ายหาอะไร ไปด้วยก่อนไปหยุดที่ครัว ปลดเป็ออกวางบนเคาน์เตอร์หินอ่อน

เธอเช็กดูของที่วางไว้บนโต๊ะ พบว่าจานแซนด์วิชหายไป เมื่อเปิดตู้ ตู้เย็นก็พบว่านมและน้ำผลไม้ก็พร่องไปไม่น้อย หญิงสาวเปิดเอาของข้างใน เป็ออกมาวางบนโต๊ะเตรียมของ แยกของที่ต้องใช้ก่อนเก็บของสด เข้าตู้เย็นแยกช่องชั้นต่างๆ ตามการใช้งาน ของแห้งก็จัดการใส่ตู้ตามลำดับ เป็นงานประจำที่ทำจนคุ้นชินไปแล้ว ข้าวของที่ซื้อก็มักเป็นของเดิมๆ จึงมีความชำนาญจนจัดการได้อย่างรวดเร็ว

สั่งให้เตาอบปรับอุณหภูมิก่อนหยิบพิซซ่าออกมาจากถุง มันเป็น พิซซ่าปรุงสำเร็จที่พอเอามาอุ่นในเตาอบอีกครั้งก็พร้อมรับประทานได้ในไม่กี่นาที จากนั้นก็เอาซูเปอร์ไก่จากในช่องแช่แข็งออกมาตั้งเตาไว้ พอจัดแจง อาหารไว้พอประมาณแล้วหญิงสาวก็เดินออกจากครัวไปยังห้องนอน

เมื่อเปิดประตูเข้าไปแสงไฟอัตโนมัติก็สว่างเรืองขึ้นตามความ เคลื่อนไหวของเธอ ห้องนอนกะทัดรัดที่มีเตียงนอนควีนไซส์ตั้งอยู่ตรงกลาง และตู้บิลต์อินติดผนังแบบเรียบๆ ห้องแทบไม่มีการตกแต่งที่เกินจำเป็นเลย ไม่มีกรอบรูปตกแต่ง หรือรูปถ่ายสักใบเดียว ไม่แม้กระทั่งจะมีเครื่องเสียง ที่ไว้ฟังเพลงผ่อนคลายในห้องนี้ หญิงสาวโยนเป็ลงบนโต๊ะข้างเตียงอย่าง ไม่ใส่ใจ เธอถอดเสื้อคลุมตัวในออกใส่ไม่เขavnไว้ ปลดเสื้อผ้ารุ่มร่ามออก จนเหลือชุดด้านในที่ไม่หนาหนัก ในอะพาร์ตเมนต์เปิดเครื่องทำความอุ่นไว้ ตลอดทำให้อบอุ่นจนไม่ต้องสวมเสื้อหนาๆ หนักๆ เหมือนอยู่ภายนอกบ้าน เธอเปิดตู้เสื้อผ้า กวาดตามองอย่างสำรวจ ก่อนปิดลงโดยไม่หยิบอะไรออกมา สักชิ้น

หญิงสาวเดินกลับออกมา คราวนี้เปิดเข้าไปอีกห้องหนึ่ง

“กลับมาแล้ว” มัลลิกาเอ่ยพลางเคาะบานประตูก๊อกๆ ก่อนเดินเข้าไปห้องนี้ไม่ได้เปิดไฟ ทุกอย่างในห้องเห็นเป็นเงาตะคุ่มๆ ไปหมดจนมัลลิกาต้องส่ายหัวอ่อนใจ เธอออกคำสั่งเสียงเปิดไฟให้สว่างขึ้น

ภายในห้องว่างเปล่า มีร่องรอยกรงรังอยู่นิดหน่อย แต่ไม่มีใครอยู่ในนั้น

“กลับมาแล้ว” มัลลิกาพูดอีกทีพลางเดินไปเปิดประตูตู้เสื้อผ้า มันเป็นตู้แบบบิลต์อินที่ไม่ได้ถูกใช้เป็นตู้เสื้อผ้า เพราะข้างในกันเป็นยกพื้นสูงเลยเอวขึ้นมา เป็นที่กว้างพอที่เด็กคนหนึ่งจะนั่งได้สบาย แถมเจ้าตัวร้ายยังเอาโต๊ะอ่านหนังสือ กับหนังสือเป็นตั้งๆ มาวางไว้จนเต็มไปหมด และยังลากสายไฟมาเสียบคอมพิวเตอร์อ่านหนังสือไว้อีกต่างหาก

เจ้าของพื้นที่เล็กๆ นั้นเป็นเด็กอายุห้าขวบคนหนึ่ง ร่างเล็กๆ ของเด็กชายในเสื้อสเวตเตอร์สีน้ำเงินกับกางเกงวอร์มพอดีตัวมีผมหยักศกรังยารวะต้นคอ ส่วนหนึ่งปรกลงมาปิดหน้าตาของคนที่กำลังก้มหน้าอ่านหนังสืออยู่อย่างจดจ่อจนไม่ได้รับรู้การมาถึงของคนอื่นเลย

“เฮ้ ไม่หิวข้าวหรือไง ไปกินซूपกันก่อนไหม” มัลลิกาเอ่ยถามพลางเอื้อมมือไปเสยผมนุ่มๆ นั้น แหวกออกจนเห็นดวงตาข้างหนึ่งที่เหลือบมองมา ดวงตากลมโตสีดำวาวมีริ้วรอยหยุดหงิดที่ถูกขัดจางหะการอ่านเจ้าอารมณ์นั้นโกนะ!

หญิงสาวสง่ามเขาแล้วขยี้มเสยขึ้นมา เอาการจัดผมจากข้อมือเธอรัดไว้เป็นจุก เปิดเผยหน้าผากนูนของเด็กชายที่กำลังหัวเสียจากการถูกรบกวนแถมยังโดนทำผมส่งเดชอีก

“ผมเริ่มยวามากแล้วไปร้านตัดผมกันดีไหม” มัลลิกาถามยิ้มๆ มองหน้าเล็กๆ ที่เม้มปาก สีหน้าตื้อตึง มองตอบมาตาขุนขวาง

“ไม่!” คนปฏิเสธเซตจมุกเล็กๆ ขึ้นอย่างเย่อหยิ่ง ทำทางไว้ตัวนั้นน่ารักจนคนมองอดยิ้มจนตาหรีไค้งด้วยความเอ็นดูไม่ได้

“ไม่หิวข้าวหรือ เย็นแล้วนะ” มัลลิกาเริ่มประเด็นใหม่

“ไม่!” เสียงเล็กๆ ปฏิเสธอีกครั้งอย่างเจ้าอารมณ์

“แต่ฉันหิวแล้วนี่ ปะ ไปกินข้าวกัน” มัลลิกาว่าพลางรวบตัวเด็กชายขึ้นมา หิ้วเอวเขาหนีบไว้ใต้แขน กระเตงพาเดินออกจากห้องไปที่ครัวโดยไม่สนใจการดิ้นรนเล็กๆ นั่นเลย

“ไม่! มู! ปล่อยนะ” เสียงเล็กๆ โวยวายอย่างหัวเสียที่ถูกหิ้วตัวออกมาอย่างปาเถื่อน

“เดี๋ยวเถอะนะ บอกก็ที่แล้วว่าให้เรียกแม่” มัลลิกาเอ็ดอย่างไม่จริงจังนัก และได้รับเสียงแค้นขึ้นจุมกแบบหยันๆ ตอบกลับมา “เจ้าเด็กคนนี้นี่กินข้าวกับฉันมันจะเป็นอะไรนักหนา”

คนเป็นแม่เอ็ดอย่างจุนๆ

“รู้งี้รับนัดกินข้าวกับผู้ชายเสียก็ดี ไม่น่ารีบกลับมากินข้าวด้วยเลย”

คำพูดนั้นทำให้ร่างเล็กๆ ที่กำลังดิ้นรนหยุดชะงักไป มัลลิกาจึงจับเขามาวางไว้บนเก้าอี้ได้อย่างง่ายดาย เด็กชายนั่งนิ่งอยู่บนเก้าอี้เด็กที่นั่งประจำของเขา จ้องเป็งไปยังร่างผอมบางของสตรีที่กำลังทำอะไรรู้นวายอยู่ตรงพื้นที่ประกอบอาหารในครัวเล็ก

แม่จะเป็นครัวเล็กๆ แต่ก็มีอุปกรณ์ครบครัน ทั้งเครื่องล้างจานอัตโนมัติ ไมโครเวฟ เตอบ แกมยังมีเตาไฟฟ้าสี่หัวเตาให้ปรุงอาหารได้หลายอย่างในคราวเดียว มัลลิกาเทศุที่อุ่นจนได้ที่แล้วใส่ซาม ก่อนเปิดเตอบหยิบถาดด้านในออกมา เอาพิซซ่าที่อุ่นแล้วใส่จานซามสามชุดที่เตรียมรอไว้

“วันนี้กินพิซซ่าไปก่อนนะ เดี่ยวพุงนี้ค่อยกินหม้อไฟชาบูกัน แม่ซื้อของมาไว้แล้ว” หญิงสาวบอกขณะคลุกสลัดจนทั่ว ตักใส่จานให้บุตรชายกินคู่กับพิซซ่า

“กินผักเยอะๆ จะได้โตเร็วๆ”

มัลลิกาล่ำทับเมื่อเห็นบุตรชายจ้องผักในงานด้วยสีหน้าเป็นอริ เด็กชายทำหน้าที่แบกก่อนเลื่อนสายตาไปที่มารดา จ้องหน้าเธอนิ่งๆ อย่างคาดคั้น

“มู...ผู้ชาย ใครเธอ”

“หืม?” มัลลิกาหันมองบุตรชายอย่างฉงน เห็นสีหน้าบึ้งๆ คิ้วขมวด มุ่นนั้นแล้วก็อยากส่ายหัว เจ้าเด็กคนนี้...ไม่มีสักวันเลยที่จะทำท่าทางให้ สวมกับอายุ

ไม่มีเด็กทำขบคนไหนแล้วละที่ทำหน้าครุ่นคิด ขมวดคิ้วมุ่นเหมือน กำลังวางแผนจะครองโลกอยู่ตลอดเวลาแบบเขา

“ผู้ชาย...ที่บอกจะไปกินข้าวด้วยนะ” เด็กชายถามเสียงขรึม นิ่งนิ่ง ตัวตรง จ้องเธอเป็ง

“หา? อ้อ เพื่อนนะ ไม่ใช่พวกลุงๆ ห้องข้างๆ หรอก” มัลลิกาบอก ขึ้นๆ เมื่อเห็นเจ้าตัวน้อยขมวดคิ้วมุ่นอยู่ไม่คลาย

“ไม่ไปกิน...ไม่ต้องไปกินข้าวด้วย ห้ามไป” เด็กชายสั่งเสียงแข็ง จ้อง เขม็งด้วยท่าทางข่มขู่

“อ๊ย...นี่มันลูกหรือพ่อฉันวะเนี่ยหา” มัลลิการ้องขึ้นมา แสบอยาก กลอกตามองบนใส่ แต่ก็พินตัวเองไว้ บอกตัวเองไว้ว่าต้องไม่ทำกิริยาแยๆ ให้ลูกเห็น ต้องเป็นตัวอย่างที่ดีให้แกลูก แต่...ให้ตายสิ!

ที่เธอจะทนไม่ไหวก็ไอ้ท่าทางแค้นแค้นของลูกชายที่ทำหน้าขรึม วางมาด ไล่ราวกับเป็นผู้ปกครองเธอเนี่ยแหละ ทำไม่ถึงได้เหมือนนักนะ...เหมือน... ฮืม!

“ห้ามไปเด็ดกับผู้ชายอื่น” เสียงเล็กๆ ลำทับอีกที ทำเอาคนฟังแทบ สำลัก

“หน้อย เจ้าไรเฟิล ไปเอามาจากไหนเนี่ย เด็ดเด็ดอะไรซะ” มัลลิกา ร้องออกมาอย่างโมโห เธอจัดโต๊ะอาหารเสร็จพอดี งานของบุตรชายและ ของตัวเองเสร็จเรียบร้อยแล้ว และจัดจานอาหารอีกชุดหนึ่งใส่ในถาดก่อน ยกขึ้น “คอยก่อนเถอะ เดี่ยวแม่จะกลับมาจัดการเรา กินข้าวเข้าไปเลยนะ”

มัลลิกาบอกก่อนเดินไปยังอีกห้องหนึ่ง เคาะก่อนเปิดประตูเข้าไป

“บัลเลต์” เสียงเรียกนุ่มนวลกว่าที่ใช้กับบุตรชายนิดหน่อย ก่อนจะ

เดินหายเข้าไปในห้องนั้น ทิ้งให้เด็กชายมองตามตาขวาง

“อ้าว ทำไฉนยังไม่กินอีก” มัลลิกาเดินกลับออกมา ก็พบว่าลูกชายยังคงนั่งอยู่ที่เดิม ไม่ยอมยกส้อมขึ้นจัดการอาหารตรงหน้า “เดี๋ยวก็เย็นหมดพอดี”

มัลลิกาเดินมานั่งหัวโต๊ะ เริ่มหยิบพิซซ่าเข้าปากโดยทำเป็นไม่สนใจ สายตาที่คนร่วมโต๊ะมองมาขวางๆ

เด็กชายโรเฟิลวัยห้าขวบมีผิวขาวจากการอยู่เมืองหนาวมาตั้งแต่เกิด แถมยังอยู่แต่ในบ้านเกือบตลอดเวลา มีบ้างที่เธอพาเขาไปเดินเล่นที่สวน แต่ก็ไม่บ่อยนัก เพราะมัลลิกาแทบหาเวลาว่างไม่ได้เลย แค่ทำงานหามรุ่งหามค่ำ กับทำอาหารและงานบ้านเบ็ดเตล็ดก็หมดเวลาไปครึ่งชีวิตแล้ว

ทุกวันนี้ความใฝ่ฝันเดียวของมนุษย์แม่อย่างเธอคือขอให้ได้นอนนิ่งๆ สักครึ่งวันก็เป็นอะไรที่เหมือนฝันแล้ว

อาชีพแม่ เป็นอาชีพที่ไม่มีวันหยุด วันลา วันพัก หรือแม้แต่ความเป็นส่วนตัวได้เลย เพราะชีวิตผูกติดไว้กับเจ้าตัวน้อยตรงหน้า

หญิงสาวทอดสายตามองเด็กชาย มองผิวขาวๆ ตาดำๆ กลมโต กับจมูกเล็กๆ ที่มีแววรั้นและน่าจะโตงามได้ในอนาคต มองคิ้วขมวดมุ่นกับปากยู่ๆ ที่มู่ยปากอย่างไม่พอใจอยู่เสมอ

คำถามที่เคยถามตัวเองซ้ำๆ ไม่รู้ที่ร้อยก็พันครั้งพลันผุดขึ้นมาว่า... ถ้าหากย้อนเวลากลับไปได้ เธอยังเลือกที่จะมีเขาหรือไม่ เธอเสียใจในสิ่งที่ทำลงไปหรือเปล่า

คำตอบรอบที่ร้อย...หรือจะพัน หมื่น แสน ล้านก็ยังคงเป็นคำตอบเดิมคือไม่...ไม่เสียใจและคงจะไม่ยอมแลกหรือเปลี่ยนแปลงใดๆ ไปจากนี้!

คนตัวเล็กๆ ตรงหน้าคือสิ่งค้ำค่าที่สุด ต่อให้ต้องเสียอะไรไปก็ตามมันคือสิ่งที่ค้ำค่าควรแลกมาแล้ว ดวงหน้าเล็กๆ นั้นมีเค้าโครงของใครบางคนซ้อนทับอยู่ ใครบางคนที่คิ้วเข้มได้รูป ตาส่องชั้นซัด ดวงตาดำจัดทอประกายวาววับแบบเอาเรื่อง จมูก ปาก อกคัพพทุกอย่างราวกับถอดแบบมาจาก

ใครคนนั้นราวกับโคลนนิ่งกันมา ยกเว้นไว้แค่...เส้นผมหยักศกนั้นที่เธอก็ไม่รู้เหมือนกันว่ากรรมพันธุ์นี้มันมาจากไหน เพราะใครคนนั้นก็ไม่ได้... เดียวสิ! จะบอกว่าเขาไม่ได้มีผมแบบนี้ก็ไม่ถูกต้องนัก เพราะที่ผ่านมา เธอไม่เคยเห็นเขาทำผมทรงอื่นเลยนอกจากทรงทหารไทยเกรียนเห็นหนังหัวสามด้าน

ความคิดของหญิงสาวลอยละล่องไปสู่คืนวันเก่าๆ ภาพชายหนุ่มร่างสูงปรากฏชัดขึ้นในความทรงจำ ทั้งรูปร่างสูงใหญ่ ทั้งใบหน้าคมเข้มและรอยยิ้มกว้างเห็นฟันขาวสะอาด เป็นรอยยิ้มที่ทำให้เธอใจสั่นได้เสมอ แม้เป็นเพียงความทรงจำยามย้อนรำลึก

‘บ้าจริง!’

มัลลิกาพยายามดึงสติให้กลับคืนมาจากห้วงความคิดที่ลอยเตลิดไปไกล

“กินข้าวเข้าไป” มัลลิกากระตุ้นเตือนบุตรชาย พิซซ่าที่อุ่นร้อนอีกรอบ ถ้ายังไม่รีบกินตอนร้อนๆ หลังจากนั้นจะกินไม่ได้แล้วนะ ข้อเสียใหญ่ของอาหารจังก์ฟู๊ดก็คือพอทิ้งไว้เย็นแล้วมันจะทิ้งเลี่ยนทิ้งมันจนกินไม่ได้เนี่ยแหละ

“นี่มันพิซซ่าไม่ใช่ข้าว” เจ้าคนเรื่องมากยังหาข้อถกเถียงได้เสมอแหละ

“เออน่า กินๆ ไปก่อนเถอะ แม่ยังไม่วางทำอาหารให้” มัลลิกาบอกอย่างเหนื่อยใจ ตั้งแต่ลูกพูดได้แล้วก็มีปัญหาหาไม่ได้หยุดเลย นั่นก็ไม่ดี นี่ก็ไม่เอา โน่นก็ไม่ได้ ไม่รู้ว่าเรื่องมากเหมือนใคร...

จะเหมือนใครล่ะถ้าไม่ใช่...

ฮึ่ม!

คิวเรียวขมวดห้อยอย่างโมโห ยิงยามตวัดสายตามองไปยังคนตัวเล็กที่นั่งอยู่ใกล้ๆ ซึ่งมีใบหน้าคล้ายจำลองแบบมาจากใครอีกคนราวถอดบล็อกขึ้นพิมพ์สามมิติมาเลยแบบนี้

ไ้รเฟิลเหลือบตามาเจอสายตาขุ่นขวางของมารดาที่มองมาพอดี

เด็กชายทำปากยื่นใส่อย่างซัดใจก่อนจะลากซามซูปไปโกมาไว้ตรงหน้า มัน
เป็นซูปไก่ที่ใส่มันฝรั่ง หัวหอมใหญ่ มะเขือเทศ และเครื่องเทศแบบไทย
ทำง่ายมีขั้นตอนไม่เยอะมาก ตัวน้ำซูปใช้ซูปก้อนสำเร็จรูปก็ได้แล้ว จากนั้น
ก็แค่นั้นๆ ผักและเนื้อใส่เข้าไปเป็นอันจบ มัลลิกาทำตามสูตรที่หาจากยูทูป
มาลองทำดูแล้วก็พบว่ามันทำง่ายดี แถมนั่งแบ่งแช่แข็งเก็บไว้ได้นาน เป็น
เมนูสารพัดประโยชน์ที่เจ้าลูกชายจอมเรื่องมากยอมกินอย่างไม่อึดอัด

ตุลิตู เจ้าตัวร้ายซดตืดๆ กันหลายช้อนท่าทางคล่องคอกทีเดียว เชื่อว่า
รสชาติมันต้องดีประมาณหนึ่งแหละ

มัลลิกาคิดพลางแอบแบ่ปากให้แก่ซูปในช้อนที่เพิ่งเอาเข้าปากไป
สำหรับคนที่โตมาท่ามกลางรสชาติหลากหลายของอาหารไทย และเคยได้ชิม
ซูปไก่แบบนี้มามาก ฝีมือที่ตัวเองทำออกมาย่อมไม่อาจสู้แม่ครัวมืออาชีพ
พวกนั้นได้อยู่แล้ว ลึนไม่รักดีมันคอยแต่จะประท้วงว่ารสชาตินี้มันยังไม่ใช่
มันไม่ช่วยย่อย!

โซคียงดีที่ไรเฟิลไม่รู้ว่โลกนี้ยังมีรสชาตินั้นอยู่ เจ้าตัวน้อยไม่เคยรู้ว่า
รสอร่อยที่แท้จริงของซูปนี้มันเป็นยังไง ไม่งั้นนะ...เชื่อเถอะว่าเจ้าตัวร้ายไม่มี
ทางกลืนมันลงคอได้หรอก เจ้าเด็กเรื่องมากต้องคอมเพลนมากมายแน่

แต่...ตราบใดที่เขายังไม่เคยได้ลิ้มรสชาติต้นตำรับแบบแท้ๆ ینگ
ซูปกันตายฝีมือเธอย่อมดีกว่าซูปกระป๋องรสชาติเพื่อนๆ พวกนั้นอยู่แล้ว
แหละน่า เขาไม่เคยชิมย่อมไม่รู้หรอก อย่าไปบอกเขาลี

สีหน้าคนเป็นมารดาอดฉายแววชั่วร้ายออกมาวูบหนึ่งไม่ได้ ก่อน
ปรับเป็นสีหน้าปลื้มปริ่มใจเมื่อเห็นลูกชายกินอาหารที่เธอทำจนหมดชาม

“อร่อยไหม” มัลลิกาถามพลางยิ้มจนตาหยี

ไรเฟิลทำเสียงงม่ง่าในคอคล้ายรับคำ เพราะกำลังโรมรันอยู่กับพิซซา
ที่เอาเข้าปากเคี้ยวคำใหญ่ แม้สีหน้าจะไม่พอใจ แต่ก็ยอมกินจนหมดช้อน

ข้อดีของเจ้าเด็กตัวเหม็นคนนี่คือ...ต่อให้เขาแสดงท่าทางต่อต้าน
ดื้อดึงขนาดไหนก็ตาม แต่ก็ยอมทำตามที่เราบอกเสมอ

ต่อให้เขาบ่นว่าหรือรังเกียจอาหารสำเร็จรูปที่เธอซื้อมาแค่นั้น แต่เขาก็กินหมดทุกครั้งเมื่อเธอบอกว่าอยากให้เขากิน เพราะร่างกายต้องการสารอาหารสำหรับการเติบโต เจ้าเด็กตาขวางจะจ้องแม่อย่างเคื่องๆ ขณะเคี้ยวอย่างแค้นๆ ไปด้วย สีหน้าเหมือนคิดที่กำลังเขินเขี้ยวเคี้ยวเนื้อแม่มันอยู่แน่ๆ

ดูสิ น่ารักขนาดนี้จะไม่ให้ใจละลายได้ยังไง

คนเป็นแม่เท่าคางยี้มให้บุตรชายเหมือนมองไม่เห็นรอยเค้นในสายตา เขาเลยลัคนิดเดียว แถมยังเอื้อมมือไปเช็ดปากให้เขาอย่างนุ่มนวลอีกต่างหาก

“หมดแล้ว” ไรเฟิลเอ่ยขึ้น ผลักชามตรงหน้าออก “ไม่อร่อยเลย”
เด็กผีนี้!